

2/2010

dukla sport

čtvrtletník ASC DUKLA, TJ Dukla Praha a UNIASK ČR

Ondřej
SYNEK

Narozena: 2. února 1985 v Plzni
Sport: sportovní střelba
Disciplína: vzduchová pistole, sportovní pistole
Trenéři: David Maruška a Břetislav Putna
Oddíl: ASO Dukla Plzeň
V ASC DUKLA: od roku 2000

NEJVĚTŠÍ ÚSPĚCHY

- 1999** – První medaile: bronz na mistrovství ČR ve vzduchové pistoli (VzPi)
- 2000** – První start na ME: ME juniorů Plzeň, 4. místo ve sportovní pistoli 30 + 30 ran
- 2001** – První zlato: mistrovství ČR ve VzPi
První medaile z ME: stříbro z ME ve VzPi jako členka družstva
- 2004** – První zlato z ME: juniorský šampionát ve VzPi
První medaile v SP: stříbro v Sydney ve sportovní pistoli 30 + 30 ran
První olympijská medaile: stříbro z Atén ve sportovní pistoli 30 + 30 ran
- 2009** – Nejlepší sezona: Bronz z ME ve vzduchové pistoli a stříbro ve sportovní pistoli 30 + 30 ran, bronz z SP v Pekingu ve vzduchové pistoli, Střelec roku.

Celková bilance medailí (zlato – stříbro – bronz):

OH: 0 – 1 – 0   **ME:** 0 – 1 – 1   **MEJ:** 1 – 1 – 1
SP: 1 – 2 – 2   **MČR:** 13 – 4 – 3

LENKA Marušková

Bratři Vladimír a Milan Hykové patřili k oporám české střelecké reprezentace především v sedmdesátých letech minulého století, kdy jako elitní pistoláři vozili medaile z mistrovství světa i Evropy. Oba měli později dcery. Zatímco Milanova Petra se mezinárodně příliš neprosadila, hvězda Vladimírovy Lenky začala stoupat ke střeleckým výšinám už v juniorském věku.

První velkou medaili, byť byla „jen“ bronzová, získala už v roce 1999 na mistrovství republiky ve vzduchové pistoli. Postupně přibývaly další. S rodiči žila v Aši, kde pod vedením otce také trénovala. Do Plzně začala pravidelně dojíždět v roce 2000, kdy se stala členkou místní Dukly. „Je to talent, má techniku, umí zabojovat,“ říkal o ní trenér Pavel Šafránek, sám výborný pistolář.

A Lenka potvrzovala, že zděděné geny umí přetavit obrovskou tréninkovou příli v úspěchy. V roce 2001 pomohla družstvu ve vzduchovce ke stříbru na mistrovství Evropy juniorů, to byla první medaile z velkých závodů. To už s ní začal počítat i trenér reprezentace Břetislav Putna mezi seniorky. „Lenka to měla hrozně těžké. Konkurence mezi pistolářkami je obrovská. Tenhle sport je dlouhověký, výborně střelí jí i ženy po čtyřicítce. V obou disciplínách může myslet na medaili zcela reálně třicet závodnic. Ale já jsem věřil, že se Lenka dokáže prosadit. Na první pohled je svým chováním velmi nenápadná, ale uvnitř to je obrovská bojovnice. Ona se v Aténách neztratí,“ prohlásil o ní Putna po nominaci na olympiádu v Aténách.

To už se jí houpalo na krku první zlato z juniorského evropského šampionátu ve vzduchovce a stříbro ze Světového poháru ve sportovní pistoli. A to mělo svoji velkou váhu. Devatenáctiletou juniorku začaly brát vážně největší hvězdy ženské sportovní střelby. V Aténách se stala senzací, když ve sportovní pistoli získala stříbro!

„Byla jsem hodně nervózní, ale trenér říkal, že to zvládnu. Tak jsem ho poslechl,“ pravila

tehdy skromně, když její černé vlasy zdobil pravný vavřínový věnec a v ruce tiskla nejcennější stříbrnou placičku svého života. „Tenhle úspěch mi možná změní život, ale já zůstanu stejná, budu to mít pod kontrolou,“ dodala. Odměnou byl i titul nejlepší české střelecké juniorky roku.

Život se jí skutečně změnil. Vdala se za mladého ambiciózního manažera Davida Marušku. Po maturitě na textilní průmyslovce v Aši se pustila do studia angličtiny. Po něm se rozhodla pro Vyšší odbornou školu veřejnoprávní v Praze, obor Prevence kriminality. Střelba jí ale ukázala i odvrácenou tvář. Virózy a problémy se zády několikrát narušily nejednu následující sezonu. Doma vyhrávala republikové mistrovství, ligu, pohár i velké mezinárodní soutěže. Ale na mistrovství světa, evropských šampionátech ani ve Světovém poháru to nebylo ono.

V roce 2007 přišel obrat. Zlato a stříbro ze Světového poháru ve Fort Benningu a bronz v Sydney ji znovu vrátily do absolutní světové špičky. Jenže olympiáda v Pekingu o rok později jí nevyšla podle představ. Dvakrát skončila ve třetí desítce.

Soumrak velkého talentu? Kdepak. „Měla jsem zdravotní potíže, změnila jsem trenéra. Rozešla jsem se s otcem, samozřejmě jen na střelnici. Věnoval se mi hlavně trenér Putna a později převzal roli osobního trenéra manžel. Když se začalo blýskat na lepší časy, znovu se objevily v závěru roku 2008 zdravotní problémy. Ale já se rozhodla, že nic nevzdám,“ vyprávěla Lenka Marušková.

A nevzdala. Nominaci na evropský vzduchovkový šampionát v Praze

v únoru 2009 si vybojovala na poslední chvíli, ale vystřílela bronz. Další přidala na závodě Světového poháru v Sydney a na evropském mistrovství ve sportovní pistoli získala stříbro. Dvě medaile z evropských seniorských šampionátů, to tu ještě nebylo. Stala se také nejlepší českou Střelkyní roku, v konkurenci medailistů z MS i ME. Mezi světovými střelkyněmi všech disciplín a zbraní skončila sedmá.

„Vedle stříbra z olympijských Atén tohle byla moje nejlepší sezona. Vlastně byla úplně nejlepší, protože jsem úspěšně uzavřela studium na škole a získala v silné konkurenci i titul nejlepší české střelkyně. Změnila jsem způsob tréninku. Střílím hodně a na kvalitu, to se vyplácí, ale dokážu si i odpočinout. Našli jsme s manželem a trenérem Putnou způsob, jak co nejlépe zorganizovat můj režim. Věřím, že především na letní mistrovství světa v Mnichově, kde se bude už střítlet i o účastnická místa pro olympijský Londýn, se připravím co nejlépe. Konečně, medaile z mistrovství světa mi ve sbírce pořád chybí,“ pravila Lenka Marušková odhodlaně. |

čtvrtletník

Armádního sportovního centra DUKLA,
Tělovýchovné jednoty Dukla Praha
a Unie armádních sportovních klubů
České republiky

ročník 5 / číslo 2 / 2010

Vydavatel

Armádní sportovní centrum DUKLA

Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6

IČ: 60162694

www.army.cz/sport

www.duklasport.cz

Adresa redakce

Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6

Telefon: 973 203 811

Fax: 224 310 910

E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor

plk. Ing. Jaroslav Priščák, Ph.D.

(telefon: 973 203 801)

E-mail: priscakj@seznam.cz

Redakční rada

PhDr. Karel Felt

Ing. Pavel Nekoła

Mgr. Ivana Roháčková

Ing. Cyril Schejbal

Jitka Suchopárková

Grafická úprava a zlom

Andrea Bělohávková (PIC MO)

Korekce fotografií

Andrea Bělohávková (PIC MO)

Jazyková úprava

Mgr. Vlasta Kohoutová (PIC MO)

Tisková příprava a tisk

VGHMŮř Dobruška

Evidenční číslo: MK ČR E 18249

Číslo 2 / 2010 vyšlo: 22. 7. 2010

V jednotkách ozbrojených sil

rozšiřuje ASC DUKLA a PIC MO

Publikované materiály nelze rozšiřovat

bez souhlasu vydavatele

Redakcí nevyžádané materiály se nevracejí

NEPRODEJNÉ

Foto na obálce: Ivana Roháčková

Foto na kartách: Ivana Roháčková, Eduard Erben (2)
a Ondřej Štěpánek (1)

Dukla zchudla

2

2/10

reportáže
rozhovory
z oddílů
z historie
osobnosti
aktuality
výsledky

Všechno má svůj konec

4

Julisce k padesátinám
národní rekord

10

Bauer za Sáblikovou

16

24 Tleskal mu celý
fotbalový svět

- 3 Editoriál
- 6 Bronzový pětibojařský mix
- 7 Sen i noční můra
- 8 Ze studií rovnou na Primátorky
- 12 Kolaps na stovce
- 14 Rýžuje zlato v karate
- 15 Kajakářské medaile z pohárů
- 18 Hledáme nové Kostelecké a Sychry
- 19 Pětkrát trefené finále
- 20 První seskoky roku
- 22 Házenkáři obhájili bronz
- 23 Skvělá sezona se smutným koncem
- 26 Nadějně londýnské vyhlídky
- 28 Rychlejší než bolest
- 30 Jubilanti armádního sportu
- 30 Kalendář akcí
- 30 Sportovní výsledky
- 31 Tucet otázek pro Štěpána Škorpila
- 32 Veterán se řítí korytem

obsah

Dukla zchudla,

přišla o chlapa, který celý svůj život dával najevo, že je voják. Se svou buldočí povahou vystudoval střední vojenskou školu a v pozdějším věku se dopracoval k akademickému titulu, zvládl vše, k čemu ho armáda postavila. Říká se, že lidé s optimismem a humorem v duši se dožívají vysokého věku. Tuto teorii nám vyvrátil náš spolupracovník, kamarád a věčný optimista podplukovník v. v. PaedDr. Arnošt Šulc. Zemřel náhle v sobotu 29. května 2010 ve věku 66 let.

Arnošt se narodil 12. října 1943. Celý svůj život zasvětil činnosti v armádě. Po absolvování Vojenské střední školy Jana Žižky v Moravské Třebové se stal v roce 1962 důstojníkem z povolání a začal pracovat v oblasti vojenské tělovýchovy a sportu na různých stupních velení. Od roku 1984 jako příslušník oddělení tělesné přípravy Ministerstva obrany řídil výkonnostní sport v armádě. Po dálkovém studiu získal v roce 1987 titul PaedDr. Ke konci své vojenské služby se podílel na řízení vrcholového sportu. Do zálohy odešel 30. září 1998.

V červnu 1984 se Arnošt Šulc stal společně s Miroslavem Málkem zakladatelem Unie armádních sportovních klubů ČR, kde pracoval, až do posledních okamžiků svého života, jako výkonný místopředseda.

Po odchodu do zálohy se začal Arnošt významně podílet na organizaci sportovních a společenských armádních akcí. Nejprve vstoupil do příprav největší společenské události armádního vrcholového sportu, do Vyhlášení armádního sportovce. Tuto akci dokázal přivést do povědomí významných sponzorských firem, pro které bylo ctí účastnit se setkání nejlepších armádních sportovců a jejich trenérů.

Armádní sport nežije pouze současnými sportovci, ale patří sem i široká plejáda bývalých sportovců a funkcionářů. Ani na ně nezapomněl. Roku 2004 uspořádal první Setkání

Kariéra Arnošta Šulce:

28. 8. 1954 – 24. 7. 1960

Voj. škola Jana Žižky Mor.

Třebová

červenec až listopad 1960

Technické učiliště Liptovský

Mikuláš

od 1. září 1962

Důstojník z povolání

do roku 1969

Útvar protivzdušné obrany

10. 12. 1969 – 1. 11. 1984

Tělovýchovný náčelník útvaru

protivzdušné obrany

od listopadu 1984

Starší důstojník výkonnostního

sportu Dukla Praha

od 24. října 1989

Důstojník oddělení tělesné

přípravy MO

30. září 1998

Odchod do zálohy

Organizátor akcí:

Vyhlášení armádního sportovce

roku

Setkání jubilentů

Vánoční setkání zaměstnanců

Sportovní hry

Turnaj národnostních menšin

Minicup

Legenda

Memoriál Karla Špatenky

Arny, cos mi to udělal...

Přesně v polovině letošního srpna to bude čtvrt století, co jsem začal svou úřednickou kariéru u armádního vrcholového sportu. Od jara si představuju, jak si v ten prázdninový den sednu, jak jinak než po pracovní době, s kámošem ke sklence oblíbeného vína, a jak si to společně nerušeně a utajeně všechno připomeneme.

Ten kámoš se mi sice dostal do podvědomí až o dva roky později a těch třidvacet let stálo za to být poblíž.

Ten kámoš se jmenuje Arnošt Šulc, zkrátka Arny.

Pravda, já budu kariéru na nadřazeném stupni všem Duklám a on všem armádním „tělocvikářům“.

Společný zájem o sportovní dění, v mém případě převážně o ekonomiku pro armádní vrcholový sport a v jeho o vše, co se u armádního výkonnostního sportu šustně, nás postupně dává dohromady. Tři roky řešíme svoje pracovní záležitosti na Ministerstvu obrany na Valech každý v jiném objektu, až nastoupíme téměř společnou dvacetiletou cestu na jednom patře v objektu dnešního ASC DUKLA pár desítek metrů pod legendární Juliskou. Tehdejší spojení managementu vrcholového a výkonnostního sportu do správy tělesné výchovy a sportu FMO se po pár letech rozpadne. Arny opouští „svůj“ výkonnostní sport a já jsem rád u toho, kdy začne být nepostradatelný pro organizaci a řízení systému zabezpečení přípravy ke státní a resortní sportovní prezentaci v působnosti MO.

Denodenně od poloviny devadesátých let minulého tisíciletí vnímám jeho dodnes nedocenený mozek. Ten, který dokáže vyjmenovat všechny bývalé Vojenské tělovýchovné jednoty včetně jednotlivých sportů a co je neuvěřitelné... i sportovců, začne své schopnosti uplatňovat v případě armádního vrcholového sportu. A ono to nebylo jen o sportovcích, trenérech a ostatních zaměstnancích v „DUKLE“. Ten chlap má zájem o všechno!!! A co si kde přečte, tak si pamatuje. Ale ono mu to nestačí! Založí Unii armádních sportovních klubů, prakticky neprodleně poté, co se z resortu MO „vytratily“ vojenské tělovýchovné jednoty. Samozřejmě že jeho mozkový computer rozšiřuje svou kapacitu, aniž by to armádní vrcholový sport pocítil.

Na svůj mozek a grafické schopnosti natolik spoléhá, že mu jaksi uniká skutečnost, že se pohybujeme ve světě výpočetní techniky. Zatímco jeho okolí se pere s T602 a později s „Windowsy“, tak jeho to vůbec nepolíbí. Překvapivě to celkem nemá vliv na naši práci, přesto naše milá spolupracovnice Alenka Košťová, která jej vnímá stejně dlouho jako já, může vyprávět...

Je radost chodit do práce mezi spolupracovníky, kde jde všem o jedno a to samé, to je být prospěšný pro ty, kteří jeho práci potřebují, ale bez kterých to na druhé straně nejde. Tím spolupracovníkem je Arny. On k tomu přidává dost navíc. Těch koníčků, co je z něj cítit – myslivost, chalupa, chovatelství, výcvik svých psích miláčků, houbaření, sběr lesních plodů, organizace sportovních, společenských a kulturních akcí a já teď nevím co vše ještě...

Bez něj se neobejde žádné každoroční vyhlášení armádního sportovce roku, žádné přijetí jubilentů z řad bývalých dukláckých sportovců, trenérů a zaměstnanců, žádný turnaj v malé kopané různých výkonnostních a věkových úrovní na Julisce, v Liberci, Plzni atd.

Pak přijdu v pondělí 31. května 2010 do práce, abych slyšel tu nečekanou a děsivou informaci po telefonu, že Arny není naživu!!! To je zpráva o chlapovi, který žije a pracuje naplno, má tolik plánů – hlavně s prima manželkou na chalupě v Kralovicích, který sice vyhrožuje, že skončí s prací, ale sám tomu nevěří. Sedím, koukám tupě do obrazovky právě zapnutého počítače a je mi všelijak. Ksaku Arny, cos mi to udělal...

Mirek Tulis

hostil trávník Julisky. A ředitel turnaje oceňoval výkony mladých fotbalistů se stejným nadšením jako bývalé profesionály.

V roce 2003 tragicky zahynul příslušník ASC DUKLA major Karel Špatenka. Na jeho památku pořádal Arnošt letos již sedmý ročník Memoriálu Karla Špatenky v malé kopané. Toto byl také jeho poslední turnaj, který, s pro něj typickým zaujetím a nadšením, uspořádal.

Doktor Arnošt Šulc nás opustil neočekávaně, bez jakéhokoliv varování. Zůstanou nám všem na něj krásné vzpomínky, budou nám chybět jeho schopnosti a zkušenosti. Bylo vždy příjemné s Arnoštem pobýt a vlastně poprvé v životě zklamal... tím, že odešel, prostě Dukla zchudla.

A Tobě, Arnošte, slibujeme, že při všech „Tvých“ akcích budeme na Tebe vzpomínat. |

Text: Cyril Schejbal a Ivana Roháčková
Foto: Cyril Schejbal, Ivana Roháčková a archiv ASC DUKLA

Text: Cyril Schejbal a Ivana Roháčková
Foto: Cyril Schejbal, Ivana Roháčková a archiv ASC DUKLA

Text: Cyril Schejbal a Ivana Roháčková
Foto: Cyril Schejbal, Ivana Roháčková a archiv ASC DUKLA

Text: Cyril Schejbal a Ivana Roháčková
Foto: Cyril Schejbal, Ivana Roháčková a archiv ASC DUKLA

V prvním čísle editorialem časopisu DuklaSportu roku 2009 jsem úvodem napsal. „Je několik okamžiků v životě, které vás poznamenají a zůstanou vám v paměti zapsané navěky věkocí. Je několik osobností ve vašem životě, které vás zdravě nakopnou, motivují vás svým umem, energií, odborností i životní filozofií. Je vám pak smutno, když už je nepotkáte.“

Bohužel tato slova musím použít i dnes.

Dne 7. června 2010 jsme dali poslední sbohem PaedDr. Arnoštu Šulcovi. Arnošt psal do našeho časopisu, byl členem redakční rady, dělal statistika, editora, korektora, počítal honoráře za uveřejňované příspěvky a fotografie a byl také u zrodu našeho čtvrtletníku DuklaSport.

Pro sport, pro obor, ve kterém Arnošt pracoval, udělal neskutečné moře práce.

Už teď si to stále víc a víc uvědomujeme.

Nám duklákům bylo velkou ctí potkat Tě, pane doktore, poznat Tě, spolupracovat s Tebou, radovat se s Tebou, když se práce zdařila, nebo vypít si s Tebou skleničku dobrého nápoje. Budeš nám všem chybět, Arnošte. Čest Tvé památce.

Y. H.

Všechno má svůj konec

Velké bylo zklamání ve tvářích všech přítomných vedoucích výprav na letošní technické poradě před mezinárodními závody ve sportovní střelbě CISM Regional 2010, když jim ředitel soutěže Bohumír Pokorný oznámil, že letošní 20. ročník je sice jubilejní, ale bohužel poslední. Ano, je to pravda! Všechno má svůj konec.

Jeden z největších střeleckých závodů CISM v Evropě končí. V Plzni se konal v měsíci dubnu každoročně od roku 1991.

Současná ekonomická krize, která doléhá na všechny oblasti našeho života, se samozřejmě nevyhnula ani armádnímu sportu. Z rozhodnutí nadřízených orgánů bude i tento tradičně velmi dobře obsazovaný a zaběhnutý závod z ekonomických důvodů v dalších letech zrušen.

A není to jen hledisko ekonomické, které rozhodlo o osudu této soutěže, možná je ještě více aktuální hledisko akustické. Lobežská střelnice se v poslední době potýká s poměrně závažným problémem souvisejícím se změnami územního plánu, což přináší snahu města expandovat s městskou výstavbou do těsné blízkosti areálu střelnice, a to bude mít za následek utlumení jejího provozu. Proto je nutné omezit soutěže, které představují výraznou hlukovou zátěž pro okolí.

Začátky soutěží CISM

Již před tím, než čeští armádní sportovci v roce 1991 vstoupili do CISM, měly závody dlouholetou tradici. Střílelo se však v olympijských disciplínách a soutěže se nazývaly „Závody přátelstvených armád“.

S velkorážními zbraněmi a jejich vojenskými verzemi se poprvé armádní střelci z Plzně setkali až v roce 1991 na mezinárodních závodech armád v německém Warendorfu, kde byl tento

závod poprvé označen jako regionální mistrovství CISM. Sem odjeli naši pistoláři se zbraněmi na olympijské disciplíny, ale pro jistotu si s sebou vzali i velkorážní revolvery. Na místě se však ukázalo, že se už olympijské vůbec střílet nebudou. Soutěžilo se v klasické podobě VP 30 + 30 a z velkorážních rychlopalné pistole, se kterou se zatím nikdo u nás nesetkal, natož aby ji měl ve výzbroji. A tak aby soutěž mohli absolvovat, museli si tyto zbraně, ale i střelivo, zapůjčit od rakouských kolegů.

V té době byl naším nejúspěšnějším střelcem Pavel Šafránek, který vyhrál obě individuální soutěže, a byl i členem našeho vítězného družstva.

Soutěže družstev se v prvopočátku střílely v počtu pěti střelců s tím, že oceňováno bylo vždy všech pět střelců, ale počítaly se výsledky pouze čtyř nejlepších. Od r. 2004 se z ekonomických důvodů tento počet snížil na čtyři členy družstva a počítají se tři nejlepší.

Po začlenění České armády do střeleckých soutěží tohoto charakteru už události dostaly

1

- 1/ Armádní střelecká reprezentace 2010 – Milan Mach, Josef Fiala a Pavel Šafránek
- 2/ Milan Mach
- 3/ Střeleckou soutěž zahájil náměstek MO Jaroslav Kopřiva.

Text: Bohumír Pokorný a redakce DuklaSport
Foto: Ivana Roháčková

2

3

rychlý spád. Již v roce 1992 se poměrně početná výprava armádních střelců zúčastnila mistrovství světa CISM, konaného v americkém Fort Benningu. Tehdy nás reprezentovali v puškových disciplínách Klimeš, Kalaš, Varga, Bureš, Zelenka, v pistolových Šafránek, Jasanský, Štefánek a Lacký. Další rok odjeli na MS CISM v Norsku v puškových disciplínách Mach, Klimeš, Bureš, Zelenka a v pistolových Šafránek, Pletánek, Jasanský a Gregor.

Postupně tak získávali plzeňští armádní střelci kontakty na okolní armády a zúčastňovali se pravidelně jejich soutěží, např. puškařů v německém Sonthöfenu, v puškových a pistolových disciplínách ve švýcarském Thunu, soutěže pistolářů v již zmíněném německém Warendorfu apod. Samozřejmě že recipčně bylo zase jejich povinností těmto zemím účast na závodech vracet. Proto v základní sestavě zvaných států na soutěže v Plzni byly právě okolní země jako Rakousko, Německo, Švýcarsko, k nim později přibýly i severské státy Švédsko, Norsko, Finsko, dále Belgie, Dánsko, Holandsko, Maďarsko a Polsko. Dohromady tedy vždy okolo dvanácti států! Po rozdělení ČSFR přibyl 13. stát – Slovensko i se zástupci rozhodčích, kteří pomáhají v rozhodcovských službách až doposud.

Jistý zlom v historii těchto závodů nastal po zrušení vojenské základní služby v roce 2004, kdy už nebylo možné získávat pro podporu tohoto závodu potřebné počty obsluhujícího personálu. Proto bylo nutné řešit tuto situaci jiným způsobem. Nejdříve se podařilo získat finanční prostředky na nákup elektronických terčů SIUS ASCOR pro střelbu na 300m, což bylo velkým přínosem pro další osud tohoto závodu, ale i pro střelbu na 300m vůbec.

Skutečnost přechodu na profesionální armádu se bohužel promítla nejen do dalšího vývoje, ale hlavně do účasti armádních střelců Dukly Plzeň v CISM. Postupně ubývali střelci, ať už vojáci základní služby či tzv. stálé stavy

a naše týmy se stále zmenšovaly a zmenšovaly. Do uniformy se „oblékali“ pouze nejlepší a ti v té době bohužel nebyli. Postupným vývojem tak v současné době Dukla Plzeň reprezentují pouze tři střelci v uniformách, těmi jsou kapitán Pavel Šafránek, praporečkář Josef Fiala a praporečkář Milan Mach.

Šafránek střílel ve všech ročnících

Co se týká sportovních výsledků střelců ASO Dukla sportovní střelby Plzeň, historicky nejúspěšnějším střelcem pistolářů byl Pavel Šafránek, ať už jako závodník nebo později jako střelčím trenér, který získal celkem 21 medailí, z toho šest zlatých. V puškových disciplínách Milan Mach, který se stal v roce 2004 mistrem světa CISM v Turecku. Pavel Šafránek navíc získal 5x cenu pořadatelů, tj. ocenění pro nejúspěšnějšího pistoláře příslušného ročníku. Toto ocenění obdržel 2x i Josef Fiala.

Z historického hlediska byli vůbec nejúspěšnější naši pistoláři, kteří za dobu organizování těchto soutěží získali celkem 11 medailí v družstvech, dvakrát stáli na stupni nejvyšším.

Vysoká úroveň pořadatelů

Stránka organizační, odborná střelecká, stravovací, doprava, ale i společenské vyžití všech účastníků CISM Regional v Plzni se za roky pořádání dovedla do „české dokonalosti“. A to díky střelcům a technickému personálu Armádního sportovního oddílu Dukla sportovní střelby Plzeň a spolupráci zaměstnanců ASC DUKLA z referátu zahraničních sportovních styků, oddělení sportu, logistiky, ale i zdravotnického zabezpečení.

Nádherné ceny z karlovarského porcelánu pro vítěze a oceňované po celou historii tohoto

závodu dominovaly na stolech s vystavenými medailemi a diplomy. Nechyběla ani vojenská hudba na slavnostních zahájeních či exhibice se zbraní speciální vojenské jednotky Čestné stráže. Významnou roli sehrála i česká kuchyně, kdy pod vedením jednoho z nejlepších kuchařů v historii Dukly a s pomocí odvelených kuchařů a číšníků z armádních útvarů připravila vždy účastníkům závodů vrchol „gurmánského blaha“.

Závody byly samozřejmě doplňovány i kulturními a společenskými akcemi, tak jak je dáno reglementem CISM. Tradiční byla návštěva vedoucích výprav na Plzeňské radnici nebo výlety účastníků do hlavního města Prahy, návštěvy Plzeňského pivovaru, zámku Kozel, plzeňského muzea historických zbraní apod. Za zmínku stojí i nezapomenutelné neformální večery při táboráku v malé osadě Kamýk na Klatovsku. Tam se po několik ročníků zúčastňovali vedoucí států a členové organizačního výboru přátelských posezení v kouzelném prostředí krásné roubené chaloupky uprostřed nádherných okolních lesů.

Možná že ze stran některých zúčastněných v posledním ročníku CISM Regional v Plzni nezůstane bez komentáře ani rozhodnutí o zrušení této soutěže. To asi ale půjde „jinou cestou“ než proslavem na závěrečném banketu...!

Bronzový pětibojařský mix

V individuální soutěži juniorek byla z českých závodnic nejlepší Natálie Dianová, která obsadila celkově 13. místo. Natálie do soutěže vstupovala jako jedna z favoritek, a tak se její hladký postup do finálového závodu očekával. Ve finále ale výrazně pokazila hned první disciplínu – šerm. Získala pouze 712 bodů a v průběžném pořadí klesla až na 30. místo. V dalších disciplínách už podávala výborné výkony a stoupala pořadím vzhůru. Plavání na hranici osobního rekordu, bezchybná jízda na koni pouze s drobnou penalizací za překročení času a tradičně velmi dobré combi ji posunulo na konečné 13. místo. Natálie očekávala asi lepší výsledek, vždyť v loňském roce skončila na ME juniorů ve stejné soutěži na osmém místě, ale hlavně v seniorských soutěžích loňského a letošního roku ukazovala, že je určitě žhavou kandidátkou na jednu z medailí. V soutěži družstev společně s Lenkou Bílkovou (SC Bystřice) a Alicí Lencovou obsadily šesté místo. Štafeta juniorek ve složení Dianová, Lencová a Veronika Andrllová bohužel nezvládla šermířskou disciplínu, kde zaplatily nováčkovskou daň Lencová s Andrllovou. V dalším průběhu soutěže se pak štafeta soustředila hlavně na zisk umístění do sedmého místa, které je podmínkou pro kvalifikaci štafety na MS juniorů. Což se našim juniorkám nakonec podařilo splnit.

Z českých závodníků byl nejlepší Jan Kuf, který skončil na výborném sedmém místě, a to v závěru šermu a na druhé střelecké poloze v combi udělal několik chyb, které ho připravily o ještě lepší umístění. Družstvo juniorů Kuf, Marek Szemek ze SC Bystřice (v celkovém pořadí finálového závodu jedenáctý) a David Kindl (v jednotlivcích obsadil až 33. místo) skončilo na pěkném pátém místě a potvrdilo, že patří do evropské špičky. Stejného umístění, páté pozice, dosáhli i ve štafetě juniorů.

Smíšená štafeta bronzová

Na juniorskou Evropu odjela obhajovat titul z mix štafety Natálie Dianová (loni vybojovala zlato

společně s Ondřejem Polívkou) a k sobě dostala nového partnera Jana Kufa z TJ Dukla Praha. Naše dvojice držela kontakt s čelem závodu od samého začátku soutěže. V šermu měla Natálie skóre 12/12 (vítězství/porážka) a Jan dle očekávání v této disciplíně štafetu podržel výkonem 15/9. V plavání dosáhla štafeta na třetí místo v disciplíně skvělým časem 1:56,4 min. V jízdě na koni měla smůlu, jelikož vylosovala jednoznačně nejhorší skupinu koní. Natálie po výborném výkonu absolvovala parkúr čistě, ale Jan na druhé překážce spadl a obdržel za pád, odmítnutí poslušnosti a shoení této překážky 120 trestných bodů. Okamžitě nasedl zpět na koně a parkúr dojel bezchybnou jízdou.

Na prvním úseku poslední combi disciplíny předvedla Natálie vynikající výkon, a když i Jan na první střelbě výborně zastřílel, bylo jisté, že budeme bojovat o medaili. Na druhou střelbu přiběhl Jan společně se závodníkem Ukrajiny, ale bohužel nezvládl svoji psychiku a střelbu tzv. odstál. Do závěrečného běžeckého úseku tak vybíhal takřka společně se závodníky Polska, Běloruska a Francie, ale již po prvních 300 metrech bylo jasné, že běžecky je na tom nejlépe a s přehledem doběhl pro bronz.

Text: Tomáš Janko
Foto: Tomáš Janko a Ivana Roháčková

Bronz ze soutěže smíšených štafet a sedmé místo v individuálním závodě. To jsou nejvýraznější úspěchy našich reprezentantů na mistrovství Evropy juniorů v moderním pětiboji, které se konalo 23.–30. května v portugalském Golega.

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

Sen i noční můra

Před čtyřmi roky bylo na Zlaté tretře podobné počasí jako letos. Oštěpařský fenomén Jan Železný se tehdy v chladu a dešti loučil se svým oblíbeným ostravským publikem. Tentokrát už přihlížel v obleku jako ředitel mítinku a ovace sbíral jeho tréninkový svěřenec. Petr Frydrych patřil k největším osobnostem Zlaté tretre 2010, které se účastnili i slavní jamajští sprinteri Usain Bolt a Asafa Powell.

„Je to atletická hvězda budoucnosti,“ prohlásil Jan Železný o Frydrychovi. „Předvedl mimořádný výkon. Jen na dvou místech v historii byjím na vrcholné akci nebral medaili.“

Frydrychův hod dlouhý 88,23 metru znamenal v den konání Zlaté tretre nejlepší světový výkon roku. Dvaadvacetiletý závodník hned pětkrát překonal hranici 83 metrů a navázal na svoje předchozí kvalitní výkony z Olomouce a ze závodu Diamantové ligy v Šanghaji, kde těsně prohrál s Norem Andreasm Thorkildsenem, dvojnásobným olympijským vítězem.

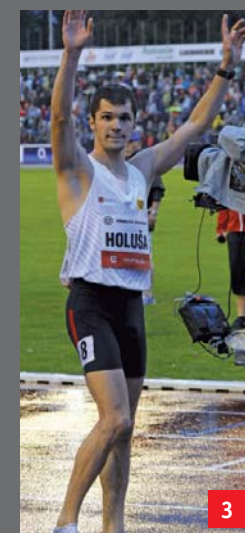
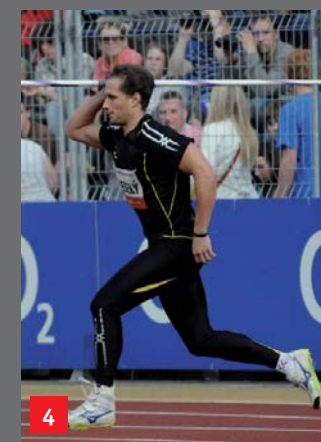
„Doufám, že vyvalí oči a bude se mě přisvět bít. Že už bude mít respekt,“ řekl Frydrych s úsměvem.

Thorkildsen si devadesátimetrovým hodem vzal vedení v tabulkách zpátky už čtyři dny poté a v dalším přímém souboji Frydrycha o necelý metr porazil v Oslu. Reprezentant má ale svoje cíle: „Hlavně stabilizovat výkony a udržet zdravá záda.“

Frydrych navíc na oštěpařský svět není sám. Vysoko v tabulkách je také další Železného svěřenec Vítězslav Veselý, ale i Jakub Vadlejš, kterého trénuje Rudolf Černý. Na Zlaté tretře se nicméně oběma nedařilo, Vadlejš hodil 74,10 metru a Veselý 72,73.

Radost si neužila ani Barbora Špotáková v soutěži oštěpařek. Po první sérii byla hodem 62,94 metru druhá za Slovinkou Martinou Ratejovou (64,68). Pak začalo přšet a Špotáková už se do konce závodu nezlepšila. Od roku 2006, kdy pronikla do světové špičky, tak v Ostravě z pěti pokusů vyhrála jen jednou – před třemi lety.

„Když sem jedu, vždycky se třesu, co se zase bude dít,“ posteskla si Špotáková. „Tohle už byl vrchol, příště to snad prolomím.“

Ze závodu moc neměla ani Jarmila Klimešová, která hned v úvodu sezony pod vedením kouče Železného přehodila šedesátimetrovou hranici. V ostravském deštivém pekle jí 55,11 metru stačilo na páté místo.

Naopak příjemně naladěn opouštěl vítkovický stadion běžec Jakub Holuša. V závodě na 800 metrů, který vyhrál Keňan David Rudisha, si výtečným časem 1:45,87 sekundy zlepšil osobní rekord, splnil limit pro evropský šampionát v Barceloně a přiblížil se čelu kontinentálních tabulek. A to všechno v dešti, kvůli kterému závod odstartoval se zpožděním.

„Čas je na takové podmínky výborný, i když jsem před závodem myslel i na výkon pod jedna čtyřicet pět,“ řekl Holuša.

1/ Petr Frydrych
2/ Barbora Špotáková
3/ Jakub Holuša
4/ Vítězslav Veselý
5/ Jakub Vadlejš
6/ Usain Bolt
7/ Asafa Powell

Ze studií rovnou na Primátorky

Jakým proutkem mávnout pod vyšehradskou skálou, aby se zlomila síla osmiveslice Dukly? Armádní loď utrhl 31. primátorský triumf v řadě. Veslaři z Cambridge tomu už jen přihlíželi ze břehu.

Červenožluté barvy na tričkách vítězů 97. ročníku slavných Primátorek byly očekávané, zato jména už tolik ne. Na favority z Dukly, kteří jsou zvyklí třítmat v rukou jediné veslo, jak se na osmě sluší, si vyšlápli jejich kolegové z párových disciplín, kteří jinak pracují se dvěma vesly. Skifaři, tak se jim říká.

A porazili je o tři desetiny vteřiny. Ve strhující bitvě od startu až do cíle rozhodla nicotná špička lodi.

„Náhdera!“ radoval se veslovod David Jirka, který spolu s Tomášem Karasem pamatuje stříbro párové čtyřky z LOH v Aténách v roce 2004. „Trať byla těžká, velká voda, obrovské vlny. Prali jsme se s tím a nevypadalo to vůbec dobře. Soupeři byli papírově silnější. My jsme tak vysokou frekvenci záběrů neměli, ale vsadili jsme na kvalitní tempo pod vodou,“ přiblížil Jirka, kde skifaři našli klíč k úspěchu. „Nikdo nám nevěřil, dostali jsme nejhorší loď, která v loděnici zbyla. O to je náš úspěch sladší,“ vydechl Jakub Makovička, který loni s Václavem Chalupou a kormidelníkem Oldřichem Hejduškem získal na mistrovství světa na dvojce stříbro. Outsideri udrželi nasazené tempo až do cíle a na tradiční dvoukilometrové trati se zatáčkou pod Vyšehradskou skálou se dokonce postarali

o historický čas 5:04,10 minut, který však sami připisovali velké vodě.

Hned po závodě odlet na zkoušku

Zato veslaři ze slavné anglické univerzity v Cambridge mohli mít radost jen z krás Prahy. Přemožitelé lodě z Oxfordu ze slavné regaty na Temži z počátku dubna, kteří zopakovali primátorskou účast svých předchůdců z roku 2003, nyní zůstali uvězněni v sobotní semifinálové jízdě. Byť byli do Prahy pozváni především proto, aby přerušili tři desítky let trvající neporazitelnost Dukly.

„Studujeme, vrchol jsme měli přede dvěma měsíci při Boat Race, na ten se chystáme celý rok. Dva měsíce jsme se teď museli soustředit na školu, tohle byl náš první závod od slavného vítězství na Temži. Ještě jsme spolu neveslovali, jen čtyři z nás byli při triumfu nad Oxfordem. A Deaglan McEachern odlétá hned teď po závodě, v pondělí má zkoušku,“ pokýval hlavou Kanaďan Peter McClelland, student managementu a veslovod posádky z Cambridge.

Na sestavu, v níž seděli další dva Kanaďané, dva Američané, Brit, Němec, Australan a kormidelnice Liz Boxová rovněž z Austrálie, zbylo místo v nedělním „malém“ finále. V něm posádka, která dorazila do Prahy ve čtvrtek večer, obsadila druhé místo, celkově sedmé. Dvě hodiny před finálovou bitvou dvou lodí Dukly. „Mrzí nás to. Potřebovali bychom víc času na veslování a na trénink tady v Praze, soupeři byli sehraní,“ přiznal kouč Chris Nilsson z Nového Zélandu. Veslaři z Cambridge zmínili také délku trati.

„Bylo to na nás příliš krátké, co jsou to dva kilometry proti téměř sedmi kilometrům na Temži? Strávili jsme celý rok dřinou na dvacetiminutový závod a tohle trvalo pět minut, chtělo by to upravit přípravu,“ měl jasno veslovod McClelland.

Ani zatáčka pod Vyšehradem nebyla hostům z ostrovů zrovna po chuti. „Je mnohem ostřejší než ty na Temži, nesedla nám. Chtělo by to víc času, abychom se naučili zvládat ji jako vaši veslaři,“ mínil Kanaďan Rob Weitemeyer, student přírodních věd, jinak majitel bronzu na čtyřce „bez“ z mistrovství světa v roce 2005.

Jak již bylo řečeno, osma z Cambridge dávala všanc svou slávu v českých zemích už podruhé, jejich předchůdci skončili na Primátorkách v roce 2003 pátí. „Třeba se to povede a příště to napravíme. Byl to ovšem nádherný závod, neuvěřitelná kulisa,“ neskrýval nadšení veslovod McClelland. A pak ještě dodal. „Bylo by milé jen veslovat, ale my musíme studovat,“ usmál se. |

1/ Vítězná posádka osmiveslice skifařů
2/ Reprezentační osma do 23 let vyhrála závod „0 cenu radního“.

3/ až 5/ Ondřej Synek
6/ Tradiční koupel si letos vyzkoušel i zkušený kormidelník.

Text: Jiří Jakoubek
Foto: Ivana Roháčková

Julisce k padesátinám národní rekord

Pražský armádní stadion Juliska, který letos v létě slaví padesáté výročí otevření, přivítal 14. června 2010 na atletické ploše nejen současnou světovou špičku, ale i nejlepší české atlety. V oblíbeném atletickém stánku se uskutečnil po jedenácté 17. ročník Memoriálu Josefa Odložila a Dukla mítink.

Tyto závody byly zorganizovány poprvé na Julisce jako 2. ročník MJO v roce 1995 a třetí 1996, poté se na pět let vrátil na strahovský stadion. Od roku 2002 je stadion Juliska a Armádní sportovní centrum DUKLA pravidelným hostitelem. Hlavní program letošního ročníku, ve kterém bylo připraveno 12 disciplín, z toho pět ženských a sedm mužských, přinesl nový český rekord a tři limity pro mistrovství Evropy v atletice.

Svoboda na Julisce pokořil český rekord

Bývalý duklák Petr Svoboda byl největší ozdobou MJO 2010, když na stodesátkových

překážkách přepsal národní tabulky o dvě setiny na 13,27 s. Přitom před závodem to vypadalo, že nenastoupí. „Při rozcvičování se mi zablokovalo koleno. Šel jsem přes to a snažil se na to nemyslet. To mi asi dost pomohlo,“ prohlásil v cíli šťastný překážkář. K vítězství o setinu před Američanem Wilsonem mu pomohla i údajně nejlepší startovní reakce v kariéře 0,129 s.

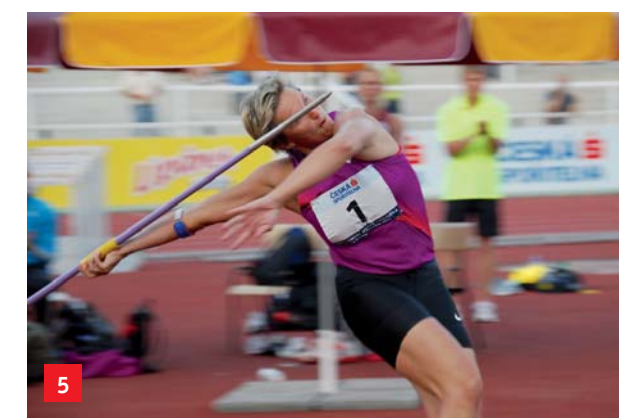
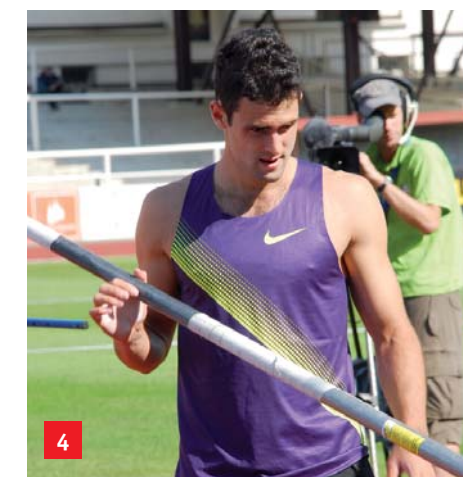
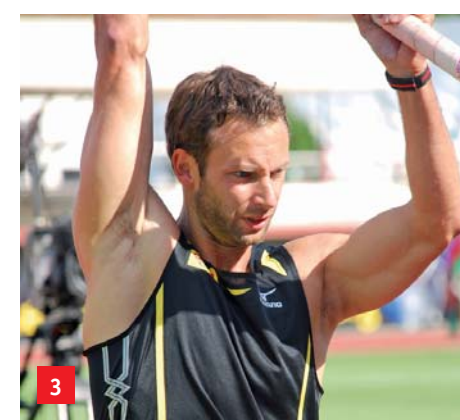
Holuša na ME i na trati 1 500 m

Jakub Holuša nastoupil na memoriálovou disciplínu – patnáctistovku, obsadil třetí příčku v osobním rekordu 3:38,47 min. a splnil limit

na ME o více než půldruhé vteřiny. Protože už dříve splnil kritérium na 800 m, může si teď vybírat, kterou disciplínu v Barceloně poběží. „Běželo se mi dobře. Bohužel jsem musel na trati hodně obíhat, i tak jsem ale měl v cíli dost sil. S časem jsem spokojený, zlepšit bych chtěl hlavně půlku,“ hodnotil svěřenec Josefa Vedry.

Špotákovou porazila Jihoafričanka

V průběhu několika dní se před českými fanoušky podruhé představila olympijská vítězka Barbora Špotáková. Na ostravské Zlaté třetě sice skončila druhá, jenže s výkonem 62,94 m nebyla po závodech vůbec spokojená.

1/ Stanislav Sajdok
2/ Jarmila Klimešová
3/ Štěpán Janáček

4/ Jan Kudlička
5/ Barbora Špotáková
6/ Petr Svoboda

Každoročně se jí ale daří právě na komornějším Memoriálu Josefa Odložila.

„Odložil je prostě můj domácí stadion na Dukle, na Julisce, takže to je domácí prostředí, na které se těším. Není tam ani tolik lidí, přijdou opravdu jen diváci, kteří atletiku mají rádi. V Praze je těch akcí tolik a výběr je tak velký, že tam jdou opravdu lidé, kteří o to stojí,“ řikala Špotáková před soutěží.

Na světové rekordmanky z Česka má ale spadeňo jihoafrická oštěpařka Sunette Viljoenová. Před několika lety zasáhla oštěpem do ramene Romana Šebrleho, který byl v její domovině

na soustředění, nyní na Julisce porazila posledním pokusem 66,38 m Barboru Špotákovou a vytvořila nový africký rekord. Svěřenkyně Rudolfa Černého se pak sice ještě snažila o pádnou odpověď, zlepšila se na 65,77 m, ale její hod byl o 61 cm kratší. „Soupeřka trefila poslední hod a já to nezvládla, nepovedlo se. Jsem z mítinku v Římě unavenější, než jsem očekávala, a zase mě bolela achilovka. Ale je dobré, že i za těchto okolností hodím přes 65 m.“ Před domácím publikem odešla opět poražena. Další oštěpařka z Dukly Praha Jarmila Klimešová skončila pátá hodem 58,91 m.

A jak závodili další dukláci? Oštěp mužů vyhrál Bářin tréninkový kolega Jakub Vadlejš výkonem 77,56 m. Ve skoku o tyči zvítězil Jan Kudlička – 540 cm, druhý byl Štěpán Janáček

– 520 cm. Čtvrté místo na 400 m za 48,11 s. získal Richard Svoboda. Na trati 200 m dvaařacetiletých obsadil Lukáš Šťastný 3. místo časem 21,44 s. V dálce skočil Michal Čada 758 cm, Štěpán Vágner 735 cm a Svatoslav Ton 725 cm, v koulařském sektoru si vrhem 17,93 m vybojoval 11. místo Petr Stehlík.

Kromě tradičních doplňkových závodů žákovské kategorie, vozíčkářů v disku a na 1 500 metrů, se na mládežské trati premiérově předvedli také veteráni. Limity pro ME v Barceloně splnili Jan Veleba na 100 m (10,33 s.), Josef Prorok časem 50,64 s. na 400 m př. a Jakub Holuša na 1 500 m. |

Text a foto: Ivana Roháčková

Kolaps na stovce

1

2

3

4

6

5

7

Po mimořádně úspěšných prvních třech ročnících vícebojařského závodu TNT – Fortuna Meeting se 15.–16. června 2010 na kladenském stadionu Sletišťe znovu sešla světová špička desetibojařů a sedmibojařek, aby navázala a nejlépe překonala výkony z minulých ročníků. Do závodu nastoupili kromě olympijských vítězů Romana Šebrleho a Američana Bryana Claye také například Jamajčan Maurice Smith, Bělorus Andrej Kravčenko, Kazach Dimitrij Karpov, Ukrajinci Oleksej Kasjanov a Anna Melničenkova, nejlepší Češka Eliška Klučinová a další.

Tragický začátek

Atletičtí fajnšmekři se sešli v úterý na kladenském Sletišti, aby mohli sledovat soubor dvou olympijských vítězů v desetiboji. Vystoupení Bryana Claye a Romana Šebrleho však trvalo jen pár sekund, kdo se zpozdil, přišel prakticky o všechno. V prvním běhu na 100 metrů zaklekl do bloků Američan Clay, dobře vyrazil a asi do padesátky vedl, pak ale náhle zpomalil a do cíle doběhl jen setrvačností. „Někde v polovině závodu jsem ucítil bolest v tříse. Cítil jsem, že mě tahá přitahovač při každém kroku. Bylo mi jasné, že je to špatné, nemohl jsem pokračovat plnou rychlostí. Nevím, co se mi to najednou stalo,“ objasňoval šokovaným novinářům v cíli Clay. Pro bolest v tříse musel z desetiboje předčasně odstoupit.

V následujícím běhu, v dráze číslo pět, vyrazil držitel světového rekordu v desetiboji Roman Šebrle. Celou rovinu však proběhl klusem, který se na šachovnici změnil v chůzi. Už na startu Roman věděl, že závod nedokončí. Při rozvíčování se mu ozvalo zranění stehna, kvůli němuž odstoupil před třemi týdny z desetiboje v Götzisu. Jeho účast tak byla vskutku jen symbolická.

Tím ale smůla neskončila. Běh na sto metrů v křeči dokončil dvojnásobný vítěz mítinku Jamajčan Maurice Smith. Z následující disciplíny přímo z dálkařského sektoru odvezla sanitka jeho krajana Bernarda Clastona se zkrvaveným čelem a roztrženou bradou, které si poranil při nešťastném zakopnutí o obrubník a pádem na dlažbu za doskočištěm.

Nové role

Po odstoupení z desetiboje Clay i Šebrle zůstali po oba dny na ploše a plnili svou nezastupitelnou roli vůči divákům a sponzorům. Snažili se všechno vynahrudit, uspořádali autogramiády, společné fotografování, asistovali při předávání cen... Roman se chvílemi ujal i role spolukomentátora závodu. Ředitele mítinku Zdeňka Lubenského ohromil Bryan, když nabízel, že bude hrabat písek. „Clay mě mimořádně překvapil. Jednak předčasně konce hrozně litoval, ale hlavně byl ochotný udělat prakticky cokoli, aby svůj výpadek alespoň částečně splatil. Dokonce se nabízel, že bude druhý den dělat technickou četu. Ono to vypadá jako

sranda, jenže on se u toho vůbec nesmál. Klidně by prý uhraboval písek, nebo zvedal spadlou latku. Věděl, že nemohl zanechat slíbený dojem, a maximálně se ho snažil vylepšit.“

Zatím co největší divácké lákadlo IV. ročníku TNT-Fortuna Meetingu třicetiletý Bryan Clay, olympijský vítěz z Pekingu, díky zranění ohlásil předčasné ukončení letošní sezony, Roman Šebrle se vrhne na doláčení stehenního svry v Barceloně přes divokou kartu. „Pokusím se připravit tak, abych mohl bojovat o medaili. Když nebudu ve formě, tak bych tam nejel,“ nastínil další plány držitel všech velkých medaili.

Nedokončilo jedenáct závodníků

V průběhu soutěže odstoupil i další adept na přední umístění Kazach Dimitrij Karpov. Celkem závod z různých důvodů nedokončilo jedenáct závodníků, mezi nimi i Adam Nejedlý z Dukly Praha, který neměl v disku platný výkon.

Vítězem desetiboje se tak stal Ukrajinec Oleksej Kasjanov, který nasbíral 8 381 bodů, čímž vyrovnal třetí letošní nejlepší výkon na světě. Druhý skončil po výborném druhém dni Rus Alexej Drozdov, který získal o 135 bodů méně než vítěz. Třetí místo nečekaně obsadil Kanaďan Jamie Adjetey-Nelson (8 239), který si zlepšil osobní rekord o 410 bodů. Nejlepším z Čechů byl na jedenáctém místě Pavel Baar výkonem 7 544 bodů. Kategorii juniorů zcela suverénně ovládl člen SDJ Dukla Praha Adam Sebastian Helcelet ziskem 7 588 bodů. Dorostenec Václav Sedlák (6 994) obsadil čtvrté místo, když se ve skoku o tyči blýskl 450 cm. Při juniorské premiéře mu chybělo pouhých šest bodů k sedmi tisícům.

Vyrovnán 22 let starý rekord

Nečekanou hvězdou letošního ročníku se stala dvaadvacetiletá domácí závodnice sedmibojařka Eliška Klučinová, která nejen že získala prestižní prvenství, ale také vyrovnala 22 let starý národní rekord 6 268 bodů. „Je v tom určitě kus štěstí, že se mi podařilo

BRYAN CLAY (narozen 3. ledna 1980 v Austinu, Texas) – americký desetibojař havajského původu, jeho matka je Japonka. Je ženatý, má tři děti – Jacoba, Katherin a čtyřměsíční Elizabeth. V roce 2005 v Helsinkách se stal mistrem světa výkonem 8 732 bodů, o rok dříve získal stříbrnou medaili na olympijských hrách v Aténách. Tam ho porazil jen český desetibojař Roman Šebrle. Clayův osobní rekord z kvalifikace na olympijské hry v Pekingu má hodnotu 8 832 bodů. V březnu 2008 se stal poprvé halovým mistrem světa v sedmiboji na HMS ve Valencii výkonem 6 371 bodů (osobní rekord), letos titul halového mistra světa obhájil. Na OH 2008 v Pekingu získal zlatou olympijskou medaili za 8 791 bodů.

rekord vyrovnat,“ divila se v cíli osmistovky Klučinová. Během dvoudenního závodu zlepšila pět osobních rekordů. Na zlepšení ve vrhačských disciplínách stojí spolupráce se specialisty. „Oštěp trénuji s Janem Železným, s koulí mi zase radí Remigius Machura.“ |

Text a foto: Ivana Roháčková

- 1/ Roman Šebrle – 100 m
- 2/ Eliška Klučinová
- 3/ Adam Nejedlý
- 4/ Vyhlášení sedmibojařek
- 5/ Vyhlášení desetibojařů mužů
- 6/ Jeden Šebrle víceboj dokončil – Romanův syn Štěpán.
- 7/Jamajčan Claston opustil dálkařský sektor na nosítkách.

RÝŽUJE ZLATO V KARATE

Karate se Jakubu Tesárkovi zalíbilo už v osmi letech a brzy se dočkal i vynikajících výsledků. Po dlouhé řadě medailových ocenění se loni stal mistrem světa a letos v červnu si přivezl zlato i z evropského šampionátu. Přesto za svůj dosavadní životní triumf považuje bronzovou pozici na juniorském mistrovství světa v roce 2005.

Žákovská a dorostenecká léta

Skoro jako každého malého kluka i Jakuba nejméně přitahovala kopací meruna. „Chtěl jsem se stát slavným fotbalistou, ale z tehdejší naší žákovské party jsem nevyčínal. Shodou náhod jsem v Karate Praha začal zkoušet úplně jiný sport, který mně zřejmě díky určitému talentu brzy začal vyhovovat. Nejprve jsem však musel pilovat pohybové schopnosti a zkoordinovat vlastně celé tělo,“ vzpomíná Jakub na své dětství.

V deseti letech se stal členem SK Kestl Rya a hned v prvním závodě obsadil čtvrtou příčku. O rok později se mu otevřely dveře na mistrovství republiky, na němž skončil třetí a radoval se tak z premiérové medaile. Ve 12 letech se pak dočkal i prvního zahraničního zájezdu do Norimberku, odkud si odvezl stříbrný kov.

„Byly to pro mě všechno cenné výsledky i poznatky. Horší už byly první měsíce po přechodu ze žákovské do dorostenecké kategorie. Hlavně na zahraniční scéně se mi nedařilo podle představ. Ve velkých závodech se špičkovou konkurencí jsem byl dost nervózní, z čehož pramenily zbytečné chyby, takže moje cesta na mistrovství světa i Evropy skončila ve čtvrtfinále,“ vrací se do svého dorosteneckého období.

V té době startoval v disciplínách kumite, což je souboj dvou karatistů, a dále v kata, v němž jednotlivci či tříčlenný tým bojují proti imaginárnímu soupeři. Jenže po zlomenině zápěstí kůstky v malíčku lékaři Jakobovi už kumite nedoporučovali, a tak se od svých 17 let specializoval na disciplínu kata.

„Nebylo to však jediné mé zranění. Například na začátku letošní sezony jsem skončil na marodce s našitpnutou klíční kostí. Nevypadalo to se mnou dobře, ale našťastí jsem se rychle vyléčil. Stále problémy mám s kyčlemi a hodně trpí i svaly a vazy. Pohyby při karate jsou velice rychlé až do extrémních pozic,“ vysvětluje úskalí jeho oblíbeného sportu.

Úspěchy mezi juniory

Když se však ve svých vzpomínkách vrátí do svých juniorských let, tak hned pookřeje. Cenným prologem bylo třetí místo na mistrovství Evropy a k osmnáctým narozeninám si pak dal zatím svůj nejkrásnější sportovní dárek, už zmíněný bronz z juniorského mistrovství světa na Kypru.

„Dodnes si této medaile cením ze všech nejvíce. Ve čtvrtfinále jsem na tomto šampionátu porazil Kanadana, který ve stejném roce skončil mezi seniory na mistrovství světa třetí. Ani páté místo našeho týmu nebylo špatné vysvědčení. Tým tří karatistů v kategorii proti imaginárnímu soupeři musí dokonale skloubit rychlost a stabilitu a vystupovat jako jeden závodník. Celé mistrovství bylo pro mě příjemným odrazovým můstkem před přechodem do seniorské kategorie. A navíc – začala se o mě zajímat Dukla, jejíž dres oblékám letos už pátou sezonu,“ zdůrazňuje Jakub.

Náročná kombinace

Do té doby startoval na akcích organizace WKF, ale v roce 2007 se o něj začala zajímat také

organizace WKC. „V seniorské kategorii jsem to zkusil už od šestnácti let, ale moc se mi nedařilo, chybělo mi víc štěstí a brzdilo mě i zranění. Nicméně loňské světové prvenství ve WKC, loňský i letošní bronz družstva na Evropě v organizaci WKF a letošní ještě čerstvý zlatý double, čili v jednotlivcích i družstvech, ve WKC na evropském šampionátu mě samozřejmě velice potěšily,“ přiznává karatista.

Jeho dosavadní sportovní úspěchy jsou o to cennější, že jich dosáhl jako student Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy. „Mými obory jsou tělesná výchova a základy společenských věd. Kombinace s vrcholovým sportem je dost náročná, protože škola je téměř každý den od rána do večera, takže na trénink moc času nemám. Díky fakultě mi pomáhá individuální studijní plán stejně jako skvělé podmínky v Dukle, které děkují za všestrannou sportovní i zdravotní péči,“ neskrývá Jakub svoji spokojenost v armádním centru.

Po malém ohlédnutí za svým dosavadním sportovním životem netají ani své nejbližší představy. „Na letošním mistrovství světa v organizaci WKF bude cílem našeho týmu skončit zase na stupních vítězů. Já chci bez problémů zvládnout školu, v níž mě čekají ještě dva perné roky, zopakovat dosavadní vydařená vystoupení a být tak uznávaným karatistou v obou organizacích,“ dodává Jakub Tesárek, jehož životní zásada je příkladná: „Když něco dělám, tak se snažím to zvládnout na špičkové úrovni.“

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Kajakářské medaile z pohárů

Jarní měsíce pro rychlostní kanoisty a kajakáře znamenají boje o medaile na Světových pohárech a potřebná umístění pro nominaci na mistrovství Evropy, které se letos koná 2.–4. července ve španělském Asturias.

Stříbro z Vichy

Úvodní závod Světového poháru v rychlostní kanoistice ve Vichy na řece Allier měl sloužit jako generálka na mistrovství světa 2011 a zároveň kvalifikace na LOH v Londýně 2012. To se ale možná po protestech většiny výprav bude konat jinde. Závodníci si stěžovali na údajně neregulérní podmínky na tekoucí vodě, když pro silný proud nemohli pořadatelé umístit startovací zařízení a startovalo se postaru od lodíček, a sepsali petici, v níž Mezinárodní kanoistickou federaci vyzvali k přesunutí mistrovství do jiné lokality.

Nejdříve se s dráhou umístěnou těsně nad jezem ve finálových jízdách popraly na olympijských tratích 1 000 metrů posádky K4 mužů a na pětistovce K4 žen. Jako první se představila posádka ve složení Ondřej Horský, Jan Souček, Jan Andrlík a Jan Štěrba. V první polovině trati si vedli velice dobře a pohybovali

se na medailových pozicích, ale ve třetí čtvrtině trochu ztratili, a i přes drobné zrychlení v závěru to nakonec stačilo na šesté místo. Medailisté z loňského ME ale pomýšleli na vyšší stupně. Posádka ženského čtyřkajaku Andrea Doktorová, Anna Adamová, Jana Šebestová a Lucie Matoušková (kromě Andrey všechny z Dukly Praha) jela v tomto složení svůj první závod. Přes počáteční ztrátu na startu se jim v závěru povedlo dotáhnout náskok a vybojovat pěkné čtvrté místo.

O jediné medailové umístění české výpravy se na pětisetmetrové trati postaral deblkajak Ondřej Horský, Jan Štěrba. Skončili druzí o pouhých 120 tisícin sekundy za vítěznou německou posádkou. Škoda jen, že je to neolympijská trať. Ve finále na 200 m ještě na osmém místě dojela na deblkajaku Jana Šebestová.

Dva bronzy v Szegedu

V silné mezinárodní konkurenci se o dvě umístění na stupních vítězů postarali kajakáři ze „čtyřáku“. Nejdříve K4 na 1 000 m v novém složení Ondřej Horský, Jan Souček, Daniel Havel a Jan Štěrba předvedli perfektní jízdu, 250 metrů před cílem dokonce vedli celé startovní pole a nakonec vybojovali bronz. Pak si stříhli debla jako doplněk k úspěšnému vystoupení na K4 Ondřej Horský a Jan Štěrba. Po velice

tvrdém boji K2 na 500 m si došli při vyhlášení vítězů pro druhé bronzové medaile.

Pěknou jízdu předvedla děvčata na K4 Andrea Doktorová, Anna Adamová, Jana Šebestová a Lucie Matoušková. V szegedském fanouškovském kotli obsadila hezké čtvrté místo. Ve velmi atraktivním závodě na 5 000 m jsme měli zastoupení pouze v kategorii K1. Do závodu nastoupil Jan Souček, který na start utíkal přímo z vyhlášení vítězů po K4 a skončil na nové trati v silné konkurenci čtvrtý.

Stříbro deblkajaku z kilometru

Na medailová umístění z předchozích závodů SP navázal deblkajak Ondřej Horský, Jan Štěrba, když obsadil na regatě Světového poháru v německém Duisburgu druhé místo na olympijské trati 1 000 metrů a podlehl pouze domácí dvojici olympijských vítězů z Pekingů.

Na červencové ME se tedy nominovali dle výsledků ze SP z Dukly Praha pouze kajakáři, kanoisté se neprobojovali. Odjíždí posádka čtyřkajaku mužů a tři děvčata ze čtyřkajaku na 500 m. Na druhém nominačním závodě ve dnech 20. a 21. července 2010 se mají možnost kvalifikovat všichni závodníci na letošní mistrovství světa. |

1/ K4 – Ondřej Horský, Jan Souček, Jan Andrlík a Jan Štěrba
2/ K2 – Ondřej Horský a Jan Štěrba
3/ K4 mužů na stupních vítězů

Text: Ivana Roháčková
Foto: Vratislav Odvárko

BAUER

za

Sáblíkovou

Téma změn klubů sportovních hvězd se většinou řeší spíš ve fotbalové lize, v poolympijském jaru se ale nevyhnulo ani světu českých zimních sportů. Rychlobruslařský tým trenéra Petra Nováka v čele s dvojnásobnou olympijskou šampionkou Martinou Sáblíkovou opustil Duklu a svou další budoucnost spojil s resortem Ministerstva vnitra. Běžec na lyžích Lukáš Bauer, dvojnásobný bronzový medailista z Her ve Vancouveru, putoval opačným směrem.

DBoj o chybějící olympijské zlato, které pro něj na Hrách 2014 v Soči leží na jeho oblíbené klasické patnáctce, povede Lukáš Bauer jako závodník Dukly. Přestup do armádního klubu mu má pomoci v poslední fázi jeho výjimečné kariéry.

„Já jsem byl článkem, který to rozehrál a spáchal,“ vysvětluje Bauer okolnosti přestupu ze sportovního centra Ministerstva vnitra a klubu SKP Jablonex. „Přede dvěma lety jsem byl rozhodnutý, že po mistrovství světa 2011 v Oslu se budu blížit sportovnímu důchodu. Letos jsem ale rozhodnutí změnil. Chtěl bych se pokusit závodit až do olympijských her v Soči. A tak jsem přemýšlel, co dál, co zlepšit.“

Reprezentační tým v běžeckém lyžování má dlouholetou základnu v armádním oddílu Dukla Liberec. Bauer ale zatím využíval podpory policejního sportovního střediska. Letos na jaře se ale rozhodl připojit se ke zbytku týmu

a především k trenérovi Miroslavu Petráskovi, který je jeho osobním trenérem, ale jako trenér Dukly vede i reprezentaci.

„Jako jediný člen mužské reprezentace jsem byl na vnitru v SKP, všichni ostatní byli v Dukle. Byl jsem na vnitru spokojen, ale pro týmový duch je mnohem lepší, když jsou všichni z jednoho klubu,“ líčí Bauer. „Míra Petrásek, s kterým trénuju celou moji vrcholovou kariéru, je zároveň trenérem na Dukle. Rozhodl jsem se, že ten krok udělám a možná se tím zvýší i moje motivace. Proto jsem přestoupil do Dukly.“

Podobný postoj zaujalo i vedení armádního klubu, takže Bauerovu přestupu nestálo nic v cestě a od prvního června se stal zaměstnancem Dukly.

„Přestup Lukáše je logickým vyústěním jeho kariéry,“ říká Jaroslav Přiščák, ředitel Armádního sportovního centra DUKLA. „Trenér Míra Petrásek je dlouhodobě zaměstnancem ASC DUKLA, tlak z jeho strany na Lukáše byl

logický. Chce mít u sebe v jednom centru nejlepšího závodníka. Lukáš se rozhodl strávit v Dukle celý olympijský cyklus a dostal smlouvu na čtyři roky. Ze strany Ministerstva vnitra nebyly výhrady. Všechno proběhlo v klidu.“

Pro přesun dalším směrem se se svým týmem rozhodla rychlobruslařka Martina Sáblíková, která naopak strávila v Dukle první úspěšnou fázi své kariéry, jež vyvrcholila získáním dvou zlatých a jedné bronzové olympijské medaile na únorových zimních olympijských hrách v kanadském Vancouveru.

„Měli pocit, že podmínky, které nabízí Ministerstvo vnitra, budou lepší,“ řekl Přiščák. „My jsme se snažili Martinu podporovat, ale chtěli jsme, aby nás maximálně reprezentovala. Největší rozpor byl v tom, že Martina s trenérem Novákem odmítli nosit na závodní kombinéze naše logo. Nenašli jsme společnou cestu a ona se rozhodla jít tam, kde na ni bude menší tlak.“

„Nedohodli jsme se, proto jsme šli tam, kde snad relativně budu mít klid. Nebude to ve stresu a to je pro mě důležité,“ vysvětlila Sáblíková.

Členové rychlobruslařského týmu podali výpověď a od prvního července už spoléhají na podporu Ministerstva vnitra.

- 1/ a 6/ Martina Sáblíková
- 2/ Martina Sáblíková a Lukáš Bauer
- 3/ Z připravovaného kalendáře „Saudek III“
- 4/ Lukáš Bauer se svými dětmi a Jaroslavem Přiščákem
- 5/ Lukáš Bauer a Martin Koukal na MČR

1

2

3

4

„Přeju Martině, ať je zdravá a daří se jí. Česká republika ji za čtyři roky bude potřebovat,“ loučí se Přiščák.

Zatímco Sáblíková z armády odešla, Bauer v červnu zahájil svou dráhu v Dukle, kam byl přijat jako civilní zaměstnanec. Nejlepší český běžec na lyžích se ale do budoucna nebrání ani myšlenky na uniformu. V tom případě by ho ale čekal příjemce ve Vyškově, který nedávno úspěšně zvládl jeho kolega z bronzové olympijské štafety Martin Jakš.

„Určitě si v ní sebe dokážu představit. S tou myšlenkou jsem koketoval, musel bych projít zdravotním přezkoumání. Je to otevřená cesta,“ říká Bauer. „Kluci vyprávějí, že mají povinnosti se několikrát za rok účastnit cvičení. Výcvikáče v přírodě, to by se mi líbilo.“

Bauerovi se hned po přestupu do Dukly její podpora hodila. Běžec úsek lyžařského svazu totiž významně omezil prostředky na přípravu, kvůli čemuž závodníci i členové servisního týmu odmítli podepsat reprezentační smlouvy. ASC DUKLA na druhé straně financovala běžecké reprezentaci letní soustředění.

„Po tolika úspěšných sezonách nechápu, že svaz lyžařů nemá peníze na zabezpečení závodní činnosti. Když není podepsaná reprezentační smlouva, mám, se o co opřít. Dukla mi dává plat i podmínky na přípravu,“ říká Bauer.

Lyžařský svaz není ani po úspěšné olympiádě v komfortní finanční situaci, Dukla proto v rámci svých možností pomáhá.

„Je nešťastné období pro celé běžecké lyžování, že po úspěchu na olympijských hrách se musejí nejlepší závodníci a trenér zabývat touto situací,“ říká Přiščák. „Vím, že finanční situace na svazu je špatná. Všechno, co se týká přípravy, se snažíme zabezpečit. Kolegové ze svazu si to musejí vyhodnotit. Pokud

závodníci nebudou mít zabezpečení, nebudou moci podávat výkony na mistrovství světa.“

Dukla nakonec pomohla běžecké reprezentaci i s financováním pobytových nákladů před závody Světového poháru do konce kalendářního roku.

„Je to zhruba čtyři sta padesát tisíc korun,“ říká Michael Georgiev, šéftrenér lyžování Dukly Liberec. „Z větší míry je závodní činnost pokryta. Do mistrovství světa je to nastavené se vším všudy.“

Klubový šéftrenér Georgiev se účastnil i jednání o dalším působení servisního týmu, bez něhož je fungování reprezentačního družstva nemyšlitelné, a pomáhá najít řešení složité situace. Existuje také varianta, že by armádní resort zastřešil i ženské národní družstvo, jehož členky dosud podporoval resort Ministerstva vnitra.

„Je to jedna z variant, o které jednáme,“ vysvětlil Georgiev.

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková, Jaroslav Přiščák a Cyril Schejbal

5

6

Sáblíková

Hledáme nové Kostelecké a Sychry

Osmatřicetiletý Radek Jančík nikdy nestřílel profesionálně, ale Armádu ČR reprezentoval na soutěžích CISM. Ke střelbě má víc než pracovní vztah. Královéhradecké ASO převzal po dnes už legendárním Václavu Patrmanovi. „Zdědil“ mimo jiné i šampiony Davida Kosteleckého, Jana Sychru a Leoše Hlaváčka. A ve funkci šéftrenéra posouvá východočeskou střeleckou baštu zase výš.

Kdy jste se stal šéftrenérem ASO sportovní střelby DUKLA Hradec Králové?

Funkci jsem převzal letos v lednu. Přišel jsem z letecké základny v Čáslavi, kde jsem pracoval jako náčelník Skupiny tělesné a speciální přípravy.

Vy sám jste střílel, jak jste se vůbec ke střelbě dostal?

Od roku 1995 jsem se věnoval leteckému pětiboji, kde jednou z disciplín je i střelba, dříve to byla velkorážní pistole, v současné době se střílí ze vzduchové pistole. Posledních sedm let jsem byl vedoucím reprezentačního družstva Armády ČR. Každoročně jsme se účastnili mistrovství světa v rámci soutěží CISM.

Měl jste z předchozí praxe nějaké zkušenosti s Duklou?

Dukla nás zabezpečovala nejen při zahraničních výjezdech, ale vytvářela nám i vynikající tréninkové podmínky. Naše reprezentační soustředění často probíhala u ASO moderního pětibojce. Prostředí Dukly tedy dobře znám a velice si vážím toho, že mohu pracovat pro tak prestižní značku.

Váš předchůdce Václav Patrman se stal tak říkajícím legendou v této funkci. Jak dlouho jste spolupracovali?

S Václavem Patrmanem se známé již patnáct let. Poprvé jsme se setkali ještě v době, kdy zastával funkci metodika pro výkonnostní sport na tehdejší velitelství 3. sboru taktického letectva v Hradci Králové. Já jsem v roce 1995 nastoupil na leteckou základnu v Pardubicích a jako tělocvikáři jsme se setkávali poměrně často.

Je těžké po něm převzít funkci?

V loňském roce přivezli střelci hradecké Dukly celkem sedm medailí ze světových a evropských šampionátů, což je nejvíc v historii. Z tohoto pohledu je to pro mě samozřejmě těžké, laťka je hodně vysoko. Měl jsem trochu obavu, jak mě kluci přijmou, ale musím říct, že zbytečně.

V čem pokračujete a co naopak chcete změnit?

Samozřejmě že každý z nás má svůj osobitý styl práce a systém řízení. Rozhodně se ale nesnažím okamžitě zavádět za každou cenu nějaké novinky. Z předešlého působení jsem zvyklý na týmovou práci, i tady chci svá rozhodnutí opřít o argumenty svých trenérů. Ta

nejlepší řešení vycházejí většinou z kompromisů. S Václavem Patrmanem jsem poslední dobou trávil dost času a myslím, že máme na hodně věcí podobný náhled.

A ty změny...

Hned po svém příchodu jsem se zajímal o metody výběru talentů pro brokovou střelbu. Bylo by krátkozraké těšit se ze současných úspěchů Kosteleckého, Sychry či Hlaváčka a nemyslet na budoucnost. Většina střelců přichází z mysliveckých rodin nebo střední lesnické školy. Já si myslím, že bychom měli rozšířit pole působnosti při výběru talentů. Po konzultaci s trenéry Petrem Luštickým ve skeetu a Kamilem Plocem v trapu jsme se rozhodli oslovit na podzim hradecké školy a zorganizovat nábor ve stylu „Hledáme nového Kosteleckého“ a „Hledáme nového Sychru“. Nepůjde o to nabrat kvanta nových střelců, ale pokusit se vybrat co nejvyšší vzorek z širšího spektra adeptů.

Jaké budou metody výběru a budoucnost vybraných talentů?

Jako prostředek výběru nám poslouží nejen baterie střeleckých testů, ale chceme současně použít i motorické testy. Do budoucna bych rád prosadil vytvoření samostatného místa trenéra mládeže. V současné době pracují trenéři jak s dospělými, tak i s juniory. Podle mého názoru je práce z mládeží hodně specifická a náročná. Trenér musí citlivě manévrovat mezi svěřencem, školní docházkou, rodiči a tomu přizpůsobovat tréninkový proces.

Jak to nyní vypadá s přípravou mladých brokařů, kdo všechno se v Hradci připravuje?

Na skeetu máme dvojnásobného juniorského mistra světa z roku 2009 Miloše Slavička, který ke svému prvenství v jednotlivcích přidal spolu s naším dalším střelcem Jakubem Novotou i titul v družstvech. Na mistrovství Evropy spolu loni vybojovali třetí místo v družstvech. Mezi baterkáři, tedy v disciplíně trap, nám v současné době dělají radost Martin Dvořák a Pavel Vaněk. Martin střílel na posledním závodě ve II. kole Českého poháru v Hradci Králové

nový národní juniorský rekord, v základní části trefil 124 ze 125 terčů, a s Pavlem Vaňkem drží společně rekord 142 ze 150 terčů.

V oddíle máte nejlepší české brokaře Jana Sychru a Davida Kosteleckého, jak se s nimi spolupracuje?

Oba jsou to absolutní profesionálové, obdaření obrovským talentem, ale především jsou to neskuteční dřiči. Během krátké doby jsem se přesvědčil, že k tomu, abyste se mohli stát střelcem světové úrovně, potřebujete být ve výborné fyzické kondici, mít kvalitní tréninkové podmínky a musíte to mít srovnané v hlavě.

Zasahujete jim nějak do přípravy?

Mým úkolem je komplexní zabezpečení chodu ASO od fáze plánování tréninkového procesu až po realizaci stanovených cílů na vrcholných soutěžích. Plánuji a řídím kondiční přípravu, ale co se týká vlastního střeleckého tréninku, ten je plně v kompetenci osobních trenérů.

Trénují zmínění nejlepší brokaři v Hradci často?

Jan Sychra s Leošem Hlaváčkem absolvovali z počátku roku několik soustředění v klimaticky příznivých podmínkách v zahraničí a následně trénují převážně na královéhradecké střelnici. Příprava na ostatních českých střelnicích se volí podle aktuálních závodů. David

jde trochu jinou cestou. V letošním roce střílí závody pouze v zahraničí a trénink v Hradci Králové, Plzni a Holasících volí podle potřeby.

Královéhradecká střelnice má nové vrhačky. Chystáte další vylepšení střelnice?

Naše střelnice má dlouhou historii, která sahá až do doby Marie Terezie. Současná broková střelnice je výsledkem mnohaleté práce zapálených nadšenců. Hradecká střelnice je svou polohou, prostředím a vybavením nejlepší u nás. Vždy se ale dá pracovat na zlepšení. Plánujeme vybudovat skeetová střeliště automatickým vypouštěcím zařízením, které na akustický povel automaticky vypustí terč. |

Pětkrát trefené finále

Čtvrtou příčku vybojoval Václav Haman v libovolné malorážce 3x 40 ran ve Fort Benningu, pátá skončila tamtéž Lenka Marušková ve sportovní pistoli a Jan Sychra v brokové disciplíně skeet v Dorsetu obsadil šesté místo.

Bronz po rozstřelu

Začneme tím neúspěšnějším, tedy olympijským vítězem z Pekingu Davidem Kosteleckým. Návrat na „místo činu“ provázely velké problémy. Nejprve příletu některých evropských střelců zabránil prach z islandské sopky, při samotném závodě pak zmatkovali pořadatelé.

„V pátek jsme místo tří položek stříleli jen dvě. V sobotu to byl maraton. Mezi položkami jsme měli sotva dvacet minut, takže to byl spíš sprint mezi střelišti než trocha odpočinku. Tomu odpovídali i moje nástřely 24 – 25 – 23. Ale do finále jsem šel jako čtvrtý. Na prvním závodě, kdy formu směřuji až k srpnovému

mistrovství světa, jsem s tím ani nepočítal,“ přiznal David Kostelecký.

„Finále se střílelo za sluníčka, ale v ohromném větru. Navíc na terče, které nejsou schválené pro takovou soutěž, seřizené nebyly ani vrhačky. Terče byly rychlejší, než mají být, a létaly dál, než pravidla dovolují. Výsledky všech byly hodně špatné, mých osmnáct bodů ve finále také není nic moc. Na podmínky se ale nevymlouvám, olympiádu jsem tu vyhrál v dešti. Čtvrtou příčku jsem prohrál v rozstřelu s Australanem Diamondem, minul jsem až osmý terč,“ dodal Kostelecký, který dosáhl výkonu: 137 (119 + 18).

V anglickém Dorsetu se vedlo Kosteleckému ještě lépe... „Postupoval jsem se 122 body jako druhý. Střelnice je obrácená na východ, což je neobvyklé, takže nám svítilo sluníčko do očí. Ale vyroval jsem se s tím. Ve finále jsem udělal čtyři chyby a skončil bod za prvním místem. Rozstřel o druhou příčku jsem prohrál hned první ránou s Číňanem Ji Siao-khaj. I tak jsem spokojený, forma jde nahoru a já beru Světové poháry jako přípravu na mistrovství světa,“ podělil se o svoje dojmy z Anglie Kostelecký, který měl nástřel: 143 (122 + 21).

Z druhé pozice postupoval v Dorsetu i Jan Sychra. Nejlepší český skeetař však finále hodně pokazil. Dva terče mu rozhodli ještě upřeli. „Je to jeden z mých nejhorších finálových

výsledků,“ přiznal nejlepší český skeetař. Na prvním letošním velkém závodě ale potvrdil, že patří do nejužší světové špičky. Leoš Hlaváček skončil ve třetí desítce.

Výborní Haman a Marušková

Puškař Václav Haman se na SP v Pekingu rozjížděl pomaleji, jen patnácté místo ve vzduchovce naznačovalo, že může atakovat širší světovou špičku. Do té doslova vletěl na konci května na SP v americkém Fort Benningu. V libovolné malorážce na 3x 40 ran skončil čtvrtý výkonem 1271,3 (1170 + 101,3). Velmi solidní je i jeho čtrnácté místo ve vzduchovce.

V USA poprvé startovala letos na Světovém poháru také pistolářka Lenka Marušková. I když ve vzduchové pistoli uzavírala až druhou desítku, ve sportovní pistoli se dostala jako druhá do finále. V něm ji ale naději na stupně vítězů vzali dvě osmičky. Klesla tak na pátou příčku výkonem 788,3 (586 + 202,3).

Za zmínku stojí určitě i start reprezentantů Dukly na Velké ceně osvobození v Plzni. V tradičně silně obsazeném závodě dominovali Lenka Marušková a Václav Haman. Nejlepší česká pistolářka vyhrála vzduchovku za 491,1 b. (390 + 101,1) a sportovní pistoli za 797,9 (592 + 205,9). Václav Haman triumfoval ve vzduchové pušce výkonem 701,0 (597 + 104,0).

Zmíněné závody byly velkou předehrou před rozhodujícími závody roku. V červnu se střílely závěrečné závody SP – pistole a pušky v Bělehradu a broky v Lonatu. Brokaři si to rozdají o evropské tituly v červenci v Kazani a kompletní střelecký svět se pak sejde začátkem srpna v Mnichově. Tam už půjde i o účastnická místa pro olympijský Londýn. |

Jan Sychra

David Kostelecký

Leoš Hlaváček

Lenka Marušková

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

PRVNÍ SESKOKY roku

Počátek března se stal startem sportovní sezony Armádního sportovního oddílu DUKLA parašutismu Prostějov, který bude v tomto roce obhajovat na 35. vojenském mistrovství světa ve Švýcarsku (15.–26. 7.) titul mistrů světa v přesnosti přistání, vicemistrů světa v kombinaci a dva tituly vicemistrů světa v individuální kombinaci a individuální akrobacii, na 31. mistrovství světa FAI v Černé Hoře (28. 8. – 5. 9.) titul absolutního mistra světa a druhého vicemistra světa v individuálním hodnocení a třetí místo v kombinaci družstev.

Jelikož se jedná o velmi těžký úkol, nenechali prostějovští parašutisté nic náhodě a naplánovali velmi nabitý program přípravy.

Hned počátkem března zahájili ve vzdušném tunelu v nizozemském Roosendaalu sezonu skupinové akrobacie, která je nedílnou součástí disciplín pro MS CISM, a to opět za pomoci trenéra několikanásobných mistrů světa v této disciplíně Belgičana Luca Verstrepena. Ambice našeho týmu na MS CISM směřují především k celkovému hodnocení družstev, které je složené ze tří disciplín – přesnosti přistání (PP), individuální akrobacie (IA) a akrobacie skupinové (FS). PP a IA je součástí obou MS, ale FS je záležitostí jen dvouletého cyklu vojenských MS, proto hraje ve vojenském programu zásadní roli kombinačního výsledku.

Následoval velmi úspěšný výcvikový tábor klasických disciplín ve slovenském Lučenci, bývalém reprezentačním centru parašutismu, kde se podařilo za výběrných podmínek provést každému reprezentantovi 45 seskoků na PP.

Po těchto dvou vydařených soustředěních pokračoval v dubnu jeden z nejdůležitějších táborů roku, a to výcvik skupinové akrobacie ve španělské Empuriabravě, která patří mezi špičkové lokality nabízející zázemí a profesionální služby pro sportovní týmy z celého světa právě pro tuto disciplínu.

S týmem tvořeným zkušenými závodníky Čestmírem Zítkou, Liborem Jirouškem, Hynkem Tábořem a Oldřichem Šorfem zde zahájil svou závodní kariéru nový kameraman Tomáš Kosour, který v této funkci nahradil Jana Wantulu, jenž se ujal už jen pozice trenéra. Týmu zde opět pomáhal Luc Verstrepen, který má značný podíl na jeho celkovém výkonnostním vzestupu v této disciplíně. Za výběrných podmínek se zde podařilo uskutečnit 80 skupinových

seskoků, navíc z typu letounu – Pilatus PC-6, který bude použit na MS CISM.

Koncem dubna a počátkem května přišel v parašutistické sezoně vůbec první plnohodnotný mezinárodní závod na PP „European Accuracy Master“ ve francouzském Strasbourgu. Jednalo se o druhý ročník nově se rozvíjejícího závodu organizovaného sekci parašutismu francouzského národního Aeroklubu. Stejně jako vloni se závodů účastnila celá francouzská civilní i vojenská špička v čele s úřadujícími absolutními vojenskými mistry světa doplněná o reprezentace Německa, Španělska a tým Švýcarska. Po loňském úspěchu, kdy parašutisté Dukly Prostějov zvítězili v hodnocení družstev a získali všechny individuální medaile, a to týmem budoucích vojenských mistrů světa v PP, tvořili družstvo Dukly tentokrát ti nejmladší členové Petr Směšný, Miloš Kříž a Bonifác Hájek doplněni dvěma zkušenými veterány Jindrou Vedmochem a Jirkou Gečnukem. Po excelentním výsledku družstvo porazilo všechny zúčastněné národní reprezentace i zbylá armádní družstva Francie a získalo zasloužené vítězství. V individuálním hodnocení vybojoval navíc bronzovou medaili Jindřich Vedmoch a nejlepším juniorem byl vyhlášen Petr Směšný.

Od 10. do 21. května následoval plánovaně nejdůležitější VT pro klasické disciplíny, tj. zejména IA doplněná PP, opět ve slovenském Lučenci, který poskytuje pro tyto disciplíny mimořádně příznivé klimatické podmínky. Bohužel, počasí v té době trápí celou Evropu, postihlo i tuto lokalitu. Přes nepřítel počasí se podařilo uskutečnit každému reprezentantovi 55 seskoků na PP, ale panující podmínky nedovolily uskutečnit jediný seskok IA, čímž

vznikl družstvu velký problém. Zatímco v disciplínách FS a PP je plněn plán objemu seskoků na 100 %, tak v IA není zatím uskutečněn jediný seskok ze 70 plánovaných.

Poslední víkend května byl tradičně vyčleněn pro 1. závod série Světového poháru na přesnost přistání v chorvatské Rijeci. Duklu zde reprezentoval mix tým tvořený dvojicí zkušených závodníků Liborem Jirouškem a Hynkem Tábořem a trojicí mladších kolegů Jakubem Pavlíčkem, Petrem Směšným a Bonifácem Hájkem, kteří jeli sbírat závodní zkušenosti. Dobrých výsledků zde dosáhli Libor Jiroušek, který se umístil dvanáctý, a Petr Směšný, jenž skončil patnáctý. Družstvo Dukly poté obsadilo 12. pozici. Závodu se zúčastnilo 24 družstev z 11 zemí se 120 závodníky, z toho 106 mužů. |

1/ Libor Jiroušek při přistání na MZ v Dubaji, kde se letos v zimě rozhodl trávit část dovolené.

2/ Družstvo Dukly z 1. závodu SP v Chorvatsku (zleva Libor Jiroušek, Bonifác Hájek, Hynek Tábor, Jakub Pavlíček a Petr Směšný)

Text: Jiří Šafanda
Foto: archiv ASO DUKLA parašutismu Prostějov

HÁZENKÁŘI obhájili bronz

Text: Pavel Nekola
Foto: archiv HC Dukla Praha

Házenkáři Dukly mají za sebou další úspěšný soutěžní ročník. Po vítězství v základní části extraligy sice v následném play-off skončili „až“ třetí, ale získali Český pohár a neztratili se ani při svém účinkování v Poháru EHF. Uplynulou sezonu hodnotil a výhled na nejbližší období předestřel ředitel HC Dukla Praha Vladimír Orság.

Dukla Praha – vítěz Českého poháru 2009/2010

Začneme extraligou. Kde vidíte příčinu toho, že jste nepostoupili do finále, i když jste byli největší favorité?

Všichni o tom přemýšlíme, proč jsme zase „jenom“ třetí. Když se na to ale podíváme v klidu a s odstupem času, tak vyhrát dlouhodobou část a v play-off získat poněkud méně za sebou bronz, to vůbec není špatné. Samozřejmě chceme být vždycky první, ale to chtějí i jiní. Příčin je asi víc. Víme, že play-off moc hrát neumíme, ale hlavně jsme znovu narazili na Karvinou, která nám vůbec nesedí. Stačí trochu podcenit jeden zápas, jak se nám to stalo letos hned v prvním domácím střetnutí, a celá série je pryč.

Byl mezi Duklou a Karvinou nějaký zásadní rozdíl?

Karviná má vyrovnanější mužstvo, všechny posty mají zdvojené kvalitními borci a proti nám nastoupili kompletní. Jejich hráči jsou zkušení a zkušenosti dělají v play-off své. Celý rok můžou mít problémy, ale jakmile přijde play-off, táhnou za jeden provaz, kdežto my podáváme celý rok dobré výkony, ale v play-off jsme najednou úplně jiné mužstvo.

Po vyřazení v semifinále následoval vyrovnaný boj o třetí místo s Hranicemi, v němž rozhodl až poslední, pátý zápas, který Dukla vyhrála o gól. Čekali jste, že to bude tak těžké?

Hranice jsme rozhodně nepodceňovali. Mají zkušené borce doplněné mladšími, ale kvalitními hráči. Přesto – v pátém zápase to sice bylo o fous, ale určitě jsme na Hranice měli a po zásluze jsme je zdolali.

Po mnoha letech jste vyhráli Český pohár, když jste v pražském final four překonali Lovosice a Karvinou. To je jistě úspěch.

Svaz přišel s nápadem odehrát finále Českého poháru uprostřed sezony. Pro nás to byla výhoda, měli jsme velkou motivaci a tím, že jsme jasně přešli Karvinou, jsme se stali favority i pro extraligovou soutěž. Že jsme to nakonec nezvládli, to je jiná věc.

Startovali jste i v Poháru EHF. V 1. kole jste vyřadili norský Haslum, ve druhém jste nestačili na ukrajinské Záporoží. Co vám účinkování v pohárové Evropě ukázalo?

Přineslo nám to mnoho pozitivního. Po dvou pohárových kolech si kluci začali obrovsky věřit. Zkušenosti ze čtyř těžkých zápasů jim moc pomohly a potom hráli suverénně až do konce roku. Musím si ale postesknout nad absolutním nezájmem diváků, protože návštěva na našich domácích zápasech byla tristní, lidé se nepřišli podívat ani na taková kvalitní utkání.

Přede dvěma lety jste řekl, že naše extraliga za evropskou elitou ještě dost zaostává. Změnilo se to od té doby k lepšímu?

Řekl bych, že se extraliga vyrovnala, především ve špičce. Pár zkušených hráčů se vrátilo ze zahraničí, mladí v Plzni, v Lovosicích, v Karviné, v Zubří, ale i u nás dorostli a získali zkušenosti, takže soutěž má svoji kvalitu. S nejlepšími evropskými mužstvy se ale srovnávat nemůžeme, což ukázala i naše pohárová vystoupení.

Sezona skončila teprve před několika týdny, ale jistě už jste uvažovali o tom, zda pro tu příští uděláte nějaké změny v kádru. Už se něco rýsuje?

Jsmo rozhodnutí udělat do mužstva poměrně zásadní řez. Několika hráčům skončila smlouva, ale my ji s nimi zatím neprodoužili, s některými se to ani nechystáme udělat, a pokud ano, tak za úplně jiných, minimálních podmínek. A co se týče doplnění kádru, necháme to na našich mladících z juniorky, hotové hráče kupovat nebudeme.

Loni jste řešili i změnu na postu trenérů, byla zde možnost příchodu trenéra Hargaše, ale to nakonec nevyšlo. Co letos?

Ivan Hargaš byl ve hře pořád, ale vyžadoval, aby jeho angažování bylo podporováno celým vedením Dukly včetně trenérů mládeže. To se nestalo, takže jsme tuhle myšlenku museli letos opustit, navíc jsme s prací Pavla Pauzy maximálně spokojeni. Z postu asistenta jsme však uvolnili Jiřího Kotrče, který se nyní bude podílet na přípravě mládeže Dukly, a nahradí ho jeho bratr Milan, který by měl do práce trenérské dvojice přinést oživení.

Jaké jsou cíle „áčka“ pro příští sezonu?

Je to stejné jako každý rok, tedy umístit se na medailových pozicích, a když se nám bude dařit, zkusit zaútočit na titul. Hrací systém extraligy dozná změn, nebude se hrát play-off, takže to pro nás možná bude výhoda. Chceme se přihlásit i do evropského poháru, měli bychom hrát Pohár vítězů pohárů.

SKVĚLÁ SEZONA se smutným koncem

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Volejbalisté Dukly Liberec nechyběli v závěrečných bojích evropského Challenge Cupu, našli cestu k rozhodujícímu střetnutí o prvenství v Českém poháru, zvítězili v dlouhodobé části extraligy a v play-off se ve finálovém souboji střetli s Kladnem, ale ani jednou nezvedli nad hlavu vítěznou trofej. Ředitel severočeského klubu Pavel Šimoníček v našem rozhovoru netají, že to byla skvělá sezona se smutným koncem.

Mířily vaše představy k těmto velice dobrým výsledkům už před sezonou?

Kdepak, byli jsme mnohem skromnější. Ekonomická krize dolehla i na náš klub, a tak jsme se museli v létě rozloučit s třemi špičkovými, a tedy nejlépe placenými hráči. Dalibor Polák odešel do Švýcarska, Martin Repák do Francie a Aleš Dittrich do Benátek nad Jizerou. Proto naším záměrem bylo omlazení hráčský kádr stabilizovat s tím, že jeho vrchol by měl přijít za dva až tři roky. Chtěli jsme se proboujet do semifinále extraligy a důstojně reprezentovat armádu v evropské soutěži. Podařilo se nám víc, než jsme čekali, takže se sezonou mohu být nadmíru spokojený, ale zároveň jsem tak trochu i smutný.

Kdy jste začali věřit, že v extralize můžete dosáhnout až na vrchol?

Začátek sezony byl trochu rozpačitý, ale výkonnost týmu se pod taktovkou nového trenéra Michala Nekoly postupně zlepšovala. Po prvenství v dlouhodobé části jsme si ve čtvrtfinále snadno 3 : 0 poradili s Havířovem i v semifinále 4 : 0 s Příbrami. V těchto sedmi utkáních jsme

ztratili jediný set a začali si věřit, že v souboji s Kladnem máme i na titul. Navíc v případě rozhodujícího sedmého zápasu bychom měli výhodu domácího prostředí.

Co rozhodlo o vaší porážce 2 : 4?

Především ztracený druhý zápas doma a prohraný první set v šestém utkání na Kladně, neboť Středočeši šli poprvé do vedení za stavu 23 : 23. Psychicky je tento zvrát posílil a nás naopak srazil. Zlomových bodů však bylo několik. V obou zápasech na půdě soupeře rozhodly maličkosti v koncovkách a nemalou roli hrála i dost výjimečná kladenská spíš tělocvična než hala s nízkým stropem. Není náhoda, že Kladno v ní letos ani jednou neprohrálo.

Velice blízko jste měli k prvenství v Českém poháru, takže proč jste ani tuto trofej nezískali?

Tak to si stále ještě neumím dost dobře vysvětlit. V domácím prostředí jsme díky kvalitnímu výkonu vedli nad Ostravou 2 : 1 na sety a 21 : 17, všichni jsme se už viděli jako vítězové. Jenže štěstí soupeře a naše chyby otočily skóre v náš neprospěch. I tak je někdy sport krutý.

Měli jste už někdy tak blízko k nejvyšší příčce?

V roce 2005, kdy jsme ve finále extraligy v rozhodujícím utkání na domácí půdě vedli nad Odolenu Vodou 2 : 0 a 17 : 13. To jsme také vlastně prohráli vyhraný zápas.

Se čtvrtým místem v Challenge Cupu jste naopak byli spokojeni?

Určitě! Je to velký a dosud nedoceněný úspěch. Vždyť se nám podařilo přejít přes špičkové celky z Francie a Nizozemska a zcela vyrovnanou partii jsme sehráli ve Final Four s vynikajícím Berlínem, který má mnohonásobně vyšší rozpočet než my. Zápasy pro nás s neznámými a velice kvalitními soupeři přinesly našemu mladému mužstvu cenné zkušenosti. Ještě stojí za zmínku, že v našem týmu jsou jen Češi, zatímco v mužstvu Berlína tvoří základní sestavu Němec, Srb, Kubánc, Lotyš, Holanďan a dva Češi.

Připomínáte omlazení vašeho mužstva. Počítáte tedy i se smečari Pešlem a Jeslínkem, kterým bude už sedmatřicet?

Proč ne, díky svým zkušenostem zrají jako víno, stále se zlepšují. V současném volejbalovém světě je úspěšný takový hráč, který udělá nejméně chyb. A právě to jsou jejich přednosti. Například v utkání Berlín–Perugia nastoupilo 14 hráčů nad třicet let a z nich pět nad pětatřicet. Věk tedy nehraje roli.

Už jste uvažovali o cílech pro příští sezonu?

Chceme udržet současný tým pohromadě, nejméně jedním hráčem ho posílit a po osmi letech vrátit titul do Liberce. Věřím, že budeme silnější a dokážeme to.

Volejbalisté Dukly Liberec dosáhli v extralize i v Českém poháru „jen“ na druhou příčku

Tleskal mu celý fotbalový svět

V letech 1966–1976 zářila v brance pražské Dukly i československé reprezentace největší poválečná fotbalová hvězda jménem Ivo Viktor. Stal se oporou národního mužstva v 63 mezistátních zápasech, v roce 1970 poznal atmosféru mistrovství světa v Mexiku, o šest let později se radoval ze zlatého triumfu na evropském šampionátu v Jugoslávii a stříbrným kovem byl ozdoben jako asistent trenéra na mistrovství Evropy v roce 1996 v Anglii. Dvakrát stál v brance starého kontinentu a v roce 1976 obsadil v anketě o Zlatý míč třetí příčku. Na domácí půdě kraloval. V letech 1968, 1972, 1973, 1975 a 1976 byl vyhodnocen jako nejlepší československý fotbalista a letos v dubnu převzal z rukou svazového předsedy Ivana Haška Cenu dr. Václava Jíry.

ivo viktor

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková a archiv FK Dukla Praha

Čtrnáct let v Dukle

Viktorova kariéra je úzce spjata s Duklou Praha, jejíž dres oblékal v letech 1963–1977. Poté v ní začal i svoji trenérskou dráhu, vedl mládež a v ročníku 1990–91 i jako hlavní kouč prvoligového mužstva. V Dukle oslavil tituly v letech 1964, 1966 a 1977, dvakrát jí pomohl k prvenství v Československém poháru a v roce 1967 k postupu až do semifinále Poháru mistrů.

„Nejhorší bylo pro mě období po přestupu ze Šternberka, neboli z I. B třídy do druholigového Prostějova. Vypadalo to se mnou už dost špatně, nedařilo se mi, ale nakonec jsem přece jen několik zápasů zachytil dobře, získal sebe-důvěru a v brance už definitivně zakotvil,“ vrací se Viktor ke svým prvním fotbalovým krůčkům.

Během vojákování v Brně dělal náhradníka Schmuckerovi a také v Dukle musel dva roky čekat na vysněnou pozici jedničky. „Schmucker byl moravská ikona a Dukla tehdy měla stabilní brankářskou dvojici Pavlis, Kouba. Původně jsem chtěl do Bohemky, ale nakonec jsem se upsal armádě. Chytil jsem však jen za ‚běčko‘ v krajském přeboru, což byl z ligové brněnské scény dost drsný pád. Proto jsem chtěl akceptovat nabídku Slavie, ale trenér Vejvoda mě nepustil. Teprve na podzim roku 1965 jsem začal chytil pravidelně za ligový tým,“ vzpomíná na své duklácké začátky.

Po velice dlouhém čekání následoval rovný tučet pohádkových sezon. Stal se pojmem v Dukle, Československu, Evropě i ve světě. Prvního velkého úspěchu se dočkal hned v roce 1966, kdy Dukla po dramatické bitvě se Spartou a Slavií vybojovala mistrovský titul. „V té době však zároveň slavná éra duklácků pomalu končila. A trvalo téměř deset let, než se objevili Nehodové, Vízkové, Rottové, Pelcové a další výborní fotbalisté. Dukla upadla do průměru a v jednom ročníku dokonce bojovala o prvoligovou záchranu. Přesto jsme v evropských pohárech dosahovali dobrých výsledků,“ připomíná Viktor.

Nádherný prolog i epilog

Hráčskou premiéru v národním mužstvu měl přímo famózní. Na stadionu Maracanã v Rio de Janeiru byl 12. června 1966 v ohni střel brazilských fotbalových kouzelníků a překonal ho dvakrát pouze velikán Pelé (1 : 2). A o čtyři měsíce později nastoupil ke svému druhému utkání ve Wembley a doslova vychytil remízu 0 : 0.

„Povedlo se mi skvěle vykročení do velkého fotbalu. Dařilo se mi v Řiu a dobrou formu i štěstí jsem měl také v Londýně. Přitom v obou případech byli našimi soupeři mistři světa. Nejprve úřadující šampioni Brazilci a po nich čerstvými vavříny ověnčení Angličané. Byla to fantazie,“ líčí neopakovatelné zážitky.

Také hráčský epilog měl bez nadsázky zlatý: 20. června 1976 ve vítězném finále mistrovství Evropy v Bělehradě v duelu s NSR – 2 : 2 i po prodloužení a 5 : 3 na penalty. „Po Panenkově proměněné desítky vybuchly gejzíry nadšení. Kluci na mě naskákali, nemohl jsem dýchat, asi jsem měl i vyražený dech, ale takové maličkosti jsem nevnímal. Byli jsme opojeni štěstím. A snad ani není divu, vždyť takových triumfů český fotbal moc nepoznal. Nikdo tehdy nečekal, že položíme na lopatky Nizozemce i Němce. Sen bláhových optimistů se proměnil ve skutečnost, stali jsme se mistry starého kontinentu.“ zdůrazňuje Viktor historickou událost a dodává, že podobnou radost zažil jako asistent trenéra Dušana Uhrina o dvacet let později, kdy český tým vybojoval na mistrovství Evropy v Anglii stříbrné medaile.

Naposledy se postavil do branky národního mužstva 9. listopadu 1977 v Praze na Letné při střetnutí s Maďarskem, ale jen symbolicky na dvě minuty. „Už před mistrovstvím Evropy jsem prohlásoval, že se chci rozloučit s aktivní činností. Nečekal jsem však, že to bude už za čtvrt roku po evropském šampionátu. Můj pomalý, ale nezadržitelný odchod ze scény

urychlila poraněná páteř,“ vysvětluje důvody svého rozloučení s profesionální kariérou.

Vzpomínky na horší i lepší časy

Psát ódy na Viktora je asi stejně zbytečné jako nosit sovy do Atén. Přesto při procházce více než šesti desítkami jeho zápasů v dresu národního mužstva se nelze nezmínit, že téměř ve všech byl jeho výkon označen jako spolehlivý, velice dobrý či výborný. Po úvodních už zmíněných střetnutích stojí za připomenutí ještě další vzpomínky.

Cestu na mistrovství světa v roce 1970 do Mexika si československý tým vybojoval barážovým vítězstvím 4 : 1 nad Maďarskem. Na šampionátu se mu však nedařilo. Porážky s Brazílií, Rumunskem i Anglií ho už po základní skupině poslaly domů, kde téměř všechny hráče čekalo další nemilé překvapení v podobě okamžitě zastavené reprezentační činnosti. „Byli jsme obviněni z mnoha věcí, ale nakonec se vše soustředilo do nechutné aféry kolem kopaček Adidas versus Puma. Bylo to nejhorší údobí mé kariéry, které udělením milosti skončilo po půl roce,“ pamatuje si už tehdy vynikající brankář.

O dva roky později skončilo utkání s Brazílií na stadionu Maracanã 0 : 0 a světové agentury byly v hodnocení Viktorova výkonu jednotné: „Chytil báječně, stal se hrdinou zápasu.“ A opěvovaný brankář jen skromně dodává: „Po taktické stránce to bylo z naší strany bezchybné. Největší potíže mně činil Rivellino svou nenapodobitelnou střelou.“

V říjnu 1975 ČSSR zvítězila v kvalifikaci mistrovství Evropy v Bratislavě nad Anglií 2 : 1. „Viktor opět představoval jistotu, na kterou jsme zvyklí už řadu let. Má obrovský podíl na cenné výhře,“ uvedl Čs. sport.

Ve čtvrtfinále mistrovství Evropy v roce 1976 náš tým po vítězství 2 : 0 v Bratislavě remizoval v kyjevské odvetě se Sovětským svazem 2 : 2 a zajistil si tak postup na závěrečný turnaj. „Skvělý výkon podal Viktor, který bude příštím mužstvu moc a moc chybět,“ věstil Čs. sport.

Nepoznal zahraniční angažmá

Hlasitý potlesk, lavina díky a bezbřehé ovace. To všechno ho provázelo, a přesto jako jediný z československých fotbalových králů nepoznal zahraniční angažmá. „Lákali mě do Anderlechtu Brusel i Ajaxu Amsterdam, kde měli hráči až dvacetkrát větší příjem než u nás. Měl jsem dobrou pozici v Dukle i v reprezentaci, ale pokaždé v onom krušném období normalizace skončila jednání o mém přestupu kdesi v autu. Dlouho mě to mrzelo, sláva nepodložená finanční injekcí je poloviční, ale už jsem to dávno obrečel,“ dodává tak trochu ještě s lítostí.

„Milionář nejsem, ale na české poměry si žiji celkem dobře. Ostatně ve osmašedesáti letech člověk, kromě dobrého zdravotního stavu, už moc nepotřebuje. Kdybych se narodil kousek víc na západ, tak bych se měl líp. Ale kdyby to bylo na opačnou stranu, tak by mně bylo určitě hůř. Takže si nemám nač stěžovat,“ říká s úsměvem brankář, kterému tleskal celý fotbalový svět.

Smutné trenérské zkušenosti

Žije v rodinné vilce v Nedvězí u Říčan, kde se v hezké krajině prohání na kole a odkud se vydává na tréninky za svými brankářskými nadějemi. Pět let se věnoval jejich výchově v pražské Spartě a poslední tři roky působí opět v Dukle. Zároveň je v úzkém kontaktu se svazovou komisí mládeže. Má za sebou i dvouleté působení v rakouském provinčním klubu Gmünd a v letech 1993–2001 vykonával funkci asistenta reprezentačního trenéra.

„I po skončení aktivní činnosti jsem chtěl v roli trenéra zůstat u brankářů. Protože jsem však neměl potřebnou kvalifikaci pro působení v zahraničí, tak jsem se, až na jednu výjimku, zabydlel v českých podmínkách. Letos v létě se budu podílet na uspořádání prázdninového kempu mládeže v Roudnici, kam přijede kolem

padesáti kluků ve věku 11–13 let. Spolupracuji rovněž na výběru talentovaných brankářů ve věku 14–15 let,“ prozrazuje své současné aktivity.

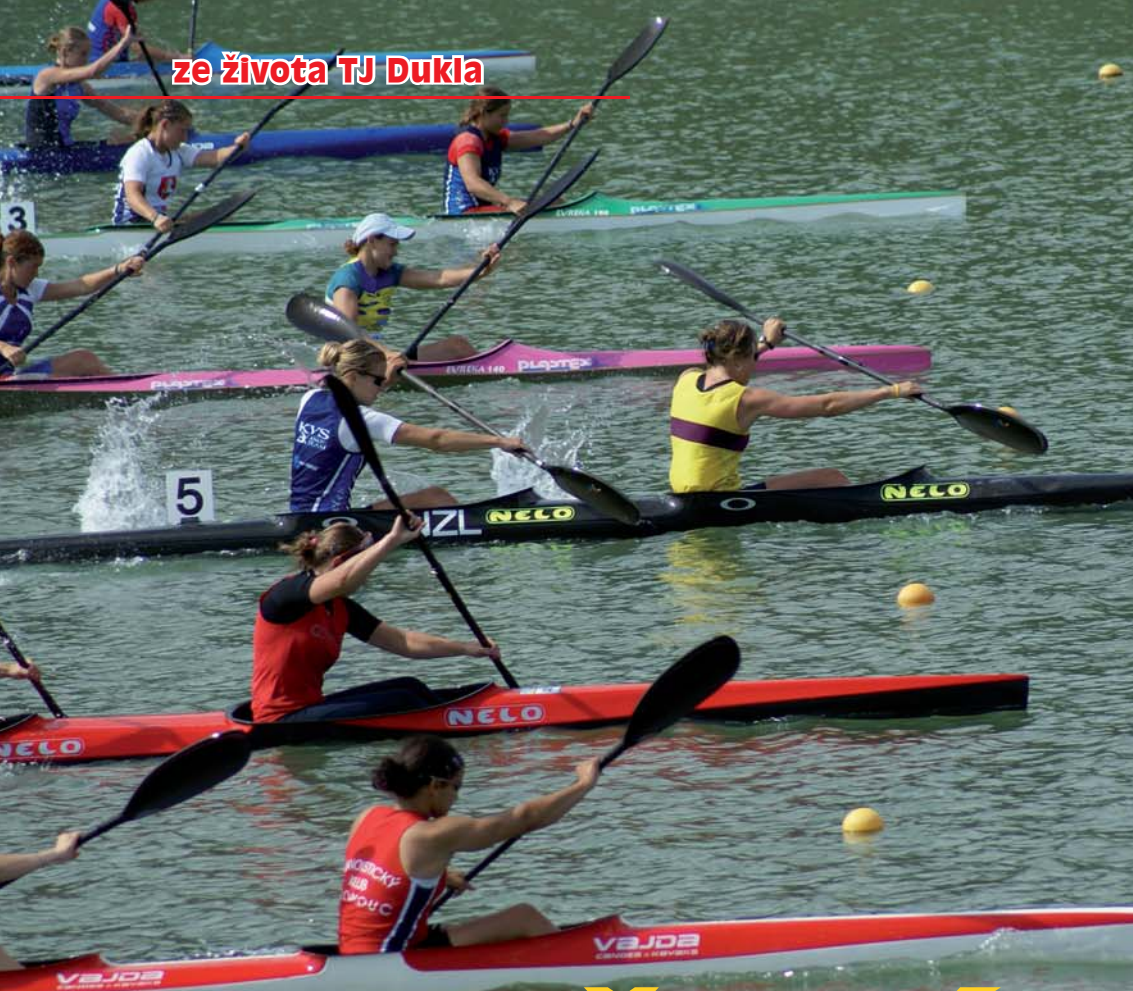
Kdysi se hovořilo o české brankářské škole, ale pro její pokračování chybějí hlavně zkušení trenéři. „Většina z nich míří do ligových klubů, kde se starají jen o dva tři gólmány základního kádrů. Přitom největší péči potřebují chlapci ve věku od deseti do čtrnácti let. Když v útlém mládí zanedbají techniku chytání, tak chyby potom už těžko odstraňují,“ zdůrazňuje Viktor.

Malí chlapci se ho dost často ptají, proč fotbal za tak malé odměny vůbec hrál. „Když jim řeknu, že z lásky ke sportu, tak mi nevěří. Vztah mládeže k fotbalu a vůbec ke sportu je dnes úplně jiný než za našich časů. Mají počítače, televizi, muziku a další nové sporty, jejichž pravidla ani neznám, i když jsem vystudoval Fakultu tělesné výchovy a sportu. Nestačím všechno nové ani sledovat a hlavně nejsem nadšený z toho, že snaha věnovat fotbalu všechnen volný čas je jen u málokoho,“ svějuje se na závěr se svými smutnými zkušenostmi. |

1/ Zlatá šedesátá léta fotbalové Dukly
2/ Ivo Viktor s trofejí pro nejlepšího fotbalistu republiky
3/ Legendy fotbalové Dukly Praha v roce 2009

osobnost

NADĚJNÉ londýnské vyhlídky

**V Dukle je oddíl TJ rychlostní kanoistky to-
tožný s ASO. Kdo stojí v čele oddílu TJ a kolik
má oddíl členů?**

Vedení oddílu TJ je dvoučlenné, funkci předsedy vykonávám já, což je pro mne jako pro šéftrenéra ASO z praktického hlediska výhodné, a ekonomice se věnuje Ladislav Souček. V oddíle je asi pětáctičet lidí. Máme třicet dva závodníků, šéftrenéra a pět trenérů a pár čestných členů, bývalých skvělých závodníků, třeba Ladislava Součka nebo Jiřího Vrdlovce.

Jaké je věkové složení družstva?

Od devatenácti do třiatřiceti let. Zvláštní kategorii tvoří závodníci do dvaceti tří let, pro něž se v posledních letech pořádá ME, takže mají velkou šanci prosadit se i v mladém věku. U nás máme takových závodníků osmnáct a navíc několik dalších, kteří jsou těsně nad tímto věkovým limitem. Zbytek družstva pak

tvoří naši nejzkušenější borci, jimž je kolem třiceti let.

**Nemáte klasickou mládež, tedy žáky a junio-
ry. Proč?**

Je to dané systémem výchovy mládeže, který stanovil Český svaz kanoistů. I my jsme dřív měli mládež, bylo to asi dvacet závodníků, ale před několika lety svaz určil, že ten, kdo věkově patří do juniorské reprezentace, musí být členem SCM. A my SCM v současných podmínkách vybudovat nemůžeme, protože na to nemáme ani prostory, ani trenéry, ani lodě.

Odkud k vám tedy přicházejí mladí závodníci?

Nejlepší borci ze SCM přecházejí do středisek vrcholového sportu, která jsou v Dukle a v USK. Existuje určitý systém výběru, ale ve skutečnosti jdou závodníci tam, kam sami chtějí. My jim nabídneme naše možnosti a oni pak posoudí, jestli je to pro ně lepší u nás nebo jinde. Rozhodují především materiální podmínky, ale třeba i to, že z některého oddílu se tradičně chodí spíš do USK a z jiného zase do Dukly.

Vratislava Odvárka přivedl ke sportu otec, a protože bydleli na Lipně, v zimě lyžoval a v létě jezdil na vodě. V žákovských kategoriích vynikal ve sjezdovém lyžování, v němž patřil mezi nejlepší závodníky v republice, posléze se ale přiklonil k vodnímu slalomu a ke sjezdu.

V roce 1980 nastoupil na základní vojenskou službu do Trenčína, kde přešel k rychlostní kanoistice. Po roce a půl ho převedli do pražské Dukly, kde na hladké vodě jezdil singlkajak, deblkajak i čtyřkajak. Nejvíc se mu dařilo ve dvojicích s Felixem Masárem a s Vladimírem Dolejšem a jeho největším úspěchem bylo deváté místo na K2 na 1 000 m na MS 1981 v Nottinghamu. Po skončení aktivní kariéry v roce 1985 zůstal v Dukle, zpočátku jako trenér mládeže, v roce 1993 přešel k dospělým a od roku 2005 zastává funkci vedoucího staršího trenéra Armádního sportovního oddílu DUKLA kanoistky Praha. Sešli jsme se v duklácké loděnici na Císařské louce a náš rozhovor se točil především kolem možnosti rozvoje oddílu rychlostní kanoistky v rámci TJ Dukla Praha.

- 1/ Martina Vichová (K1)
- 2/ Daniel Havel a Lukáš Kusovský (C2)
- 3/ Anna Adamová a Lucie Matoušková (K2)
- 4/ Lucie Matoušková (K1)
- 5/ Andrea Doktorová (USK), Anna Adamová, Jana Šebestová a Lucie Matoušková (K4)

1

2

3

Jak se kariéra závodníka může vyvíjet dál?

Těm nejlepším, kteří získají medaili na vrcholových soutěžích, je nabídnuta možnost stát se vojáky z povolání, ostatní se na polo-viční nebo na plný úvazek stanou občanskými zaměstnanci. Většina mladých stejně studuje, takže se sportu de facto ani na sto procent věnovat nemohou. Snažíme se aspoň, aby studium a sport vhodně skloubili, takže trénují brzo ráno a potom odpoledne a večer. Je to pro ně náročné, ale je to jediná možnost.

Máte v oddílu kanoisty i kajakáře?

Máme kanoisty, kajakáře a děvčata. To je novinka několika posledních let, to v Dukle dřív vůbec nebylo. Je jich osm a mají i svého trenéra. Musím říct, že nám zatím dělají radost, tak doufám, že v tom budou pokračovat.

Jak mají trenéři závodníky rozdělené?

Každý trenér má svoji tréninkovou skupinu, ale nestará se jen o ni. Pracujeme týmově, takže závodníci z jednotlivých skupin se na některé tréninky sdružují, třeba v zimě na plavání nebo na lyžování, kde jsou družstva podle výkonnosti, a spolupracuje se i při tréninku na vodě, protože chcí, aby starší a mladší závodníci jednou dvakrát týdně vyjeli spolu a věděli o sobě.

4

Jednotlivé lodě jezdí různé distance. Jaké?

Pro nás jsou nejdůležitější olympijské disciplíny. Letos došlo k určitým změnám, takže na OH v Londýně pojedou muži C1 200 m a 1 000 m, C2 1 000 m, K1 a K2 200 m a 1 000 m a ženy K1 200 m a 500 m a K2 a K4 500 m. Změny bohužel nastaly uprostřed olympijského cyklu, což narušilo systém přípravy. Jde hlavně o délku tratí, protože dřív se jezdila pětistovka a kilometr, což má k sobě mnohem blíže než dvoustovka a kilometr, tedy vlastně sprint a střední trať. Na SP, ME a MS bývá ovšem program bohatší a závody se konají v řadě dalších disciplín.

Co jste už letos absolvovali a co máte ještě před sebou?

Začátkem května proběhlo v Praze MČR na dlouhých tratích a vzápětí první závod SP ve Vichy ve Francii, což zároveň byla generálka na MS, které se tam má konat příští rok a které bude kvalifikací na OH. Druhý závod SP se konal 28. až 30. 5. v Szegedu, třetí 4. až 6. 6. v Duisburgu. ME proběhne od 2. do 4. 7. ve španělské Trasoně, MS se uskuteční 19. až 25. 8. v Poznani. ME juniorů a závodníků do 23 let je naplánováno od 29. 7. do 1. 8. do Moskvy. 27. až 29. 8. nás čeká MČR na krátkých tratích v Račicích, o týden později MČR v maratonu v Týně nad Vltavou. Pro většinu závodníků tím sezona končí kromě těch, kteří nás budou 23. až 26. 9. reprezentovat na MS v maratonu ve španělském Banyoles.

Kteří závodníci Dukly mají šanci uspět v mezinárodní konkurenci?

Především čtyřkajak mužů, který loni získal na ME bronzovou medaili. Letos se mu sice zatím tolik nedařilo, ale provedli jsme změnu v sestavě a doufáme, že se to odrazí ve zlepšené výkonnosti. Dobře vypadá i čtyřkajak žen, které mohou postoupit do finále. V dalších kategoriích už jsou posádky vyrovnané, takže bude záležet na jejich momentální formě. Doufám, že řada našich závodníků se nominuje i na ME do 23 let, do Moskvy ale pojedou poměrně malá výprava, protože letenky a přeprava lodí jsou drahé.

Čemu se závodníci věnují mimo sezonu?

V září mají přechodné období, individuálně trénují pro udržení kondice, ale na vodu nechodí. Ostrá příprava začíná koncem září či začátkem října, kdy se hlavně nabírá fyzická

5

kondice, což znamená běh a posilování, a trochu se i jezdí na vodě. Ti nejlepší vyjíždějí od půlky listopadu do půlky prosince na klimatické soustředění. V lednu a v únoru probíhá klasická domácí zimní příprava sestávající z posilování, z běhu na lyžích a z pádlovacích trenažérů. Už v únoru ale ti nejlepší opět vyjíždějí za teplem, ostatní je následují v březnu a trénink už probíhá především na vodě.

Kam jezdíváte na hory a kam na klimatická soustředění?

Na hory vyrazíme výhradně do Harrachova, kde má Dukla svoji chatu a kde jsou pro nás výborné podmínky. Za teplem jezdí nejlepší závodníci do kalifornského San Diega do olympijského tréninkového střediska USA pro letní sporty, kde máme velmi dobré kontakty, protože jeden z našich trenérů řadu let vedl americkou reprezentaci, zbytek družstva většinou vyjíždí do italské Sabaudie.

Jaké tratě využíváte k domácímu tréninku?

Jezdíme hlavně na Vltavě a na kanálu v Račicích. Trénovali jsme i na Slapech nebo na Vranské přehradě, ale s rozvojem vodního motorismu se tam podmínky velmi zhoršily.

Jak byste zhodnotil tréninkové podmínky oddílu kanoistky?

Jsou opravdu špičkové, takže pokud má někdo talent a vůli, může se u nás výborně připravit. Dřív jsme měli trochu handicap v tom, že jsme převážnou část roku trávili na Vltavě a že se naši závodníci nedostali moc do tepla, ale teď je klimatické přípravy víc a používáme i pádlovací trenažéry, na nichž se dá trénovat i v nehlubší zimě. Podmínky se tedy ohromně zlepšily a s tím, co tady bývalo v minulosti, je to naprosto nesrovnatelné.

Přesto, co byste chtěl ještě zlepšit?

Určitě práci s mládeží, protože se může stát, že budeme mít nedostatek závodníků. Řada menších oddílů kanoistky je totiž vedená osobnostmi, které stárnou, a je jisté, že až skončí, mohou nastat velké problémy. V budoucnu se tedy bez výchovy mládeže asi neobejdeme. Závodníci by se totiž měli formovat v co nejlepším prostředí už od útlého věku. Zajistit pro ně trenéry a lodě by neměl být problém, horší by to bylo s nezbytným rozšířením našich prostor.

Rychlejší než bolest

Sportovní fanoušci ho znají možná lépe než některé fotbalisty. Když se na trávníku blýská, lékař české fotbalové reprezentace Petr Krejčí bývá v záběru televizních kamer velmi často. S černým kufříkem sprintuje k ležícímu hráči, aby byl rychlejší než bolest a dostal ho co nejrychleji zpět do hry. Ale fotbal a sport vůbec, to je jen třešnička na pomyslném dortu jeho bohaté lékařské praxe. Najdete ho v Ústřední vojenské nemocnici v pražských Střešovicích, kde je primářem oddělení funkční diagnostiky a tělovýchovného lékařství. Věčně dobře naložený pan doktor, který v květnu oslavil šedesátiny, je tělem i duší sportovec.

Co rozhodlo o tom, že svůj život zasvětíte medicíně?

Když jsem šel na gymnázium, chtěl jsem se stát novinářem. Jeden z důvodů byl ten, že v šedesátých letech minulého století to byla jedna z mála šancí, jak se podívat do světa. A já toužil cestovat. Tatínek byl lékař. V padesátých letech měl ordinaci doma, byl jsem, obrazně řečeno, vychovaný na kolenou jeho pacientů. Nakonec jsem se rozhodl pro medicínu.

Dnes už léčí pacienty třetí generace vašeho rodu...

Přesně tak. Lékaři jsou moje manželka Galina, dcera Kateřina i syn Petr. Obě děti pracují, stejně jako já, v Ústřední vojenské nemocnici ve Střešovicích. Kateřina na interně, Petr na ortopedii a je i lékařem fotbalistů Slavie. Také aktivně sportoval.

Vy jste se dostal i do Dukly, jaký sport jste dělal?

Studoval jsem v Hradci Králové vojenskou medicínu. Dělal jsem atletiku. Za tehdy velmi silné Pardubice jsem běhal osmistovku. Když jsem se dostal výkonnostně na úroveň reprezentace, oslovila mě Dukla. Taková nabídka se neodmítá. Od roku 1972 do roku 1975 jsem běhal za Duklu. V té době její atletický dres oblékali borci jako Brabec, Vyčichlo, Fišer, Vlk a hlavně běžecská parta kolem Moravčíka, Horčice a Hoffmanna. Moc rád na tu dobu vzpomínám. V roce 1974 jsem nastoupil do ÚVN a s aktivním sportem jsem musel skončit. Téměř profesionální trénink se nedal spojit s aktivní medicínou na vyšší úrovni. Sport

mi ale zůstal koníčkem i profesí, protože jsem se začal věnovat sportovní medicíně.

Ale sportovní medicína není vaše hlavní profese.

Sportovní medicína je jen koníček. Jsem internista a celý život chodím sloužit na koronární jednotku. Pro sportovní medicínu to je obrovská výhoda. Tam vidíte, co to je opravdová bolest, tam jde o život, pak se, jak já říkám, nebojíte nemocných lidí. Nevýhodou je, že se musíte držet, protože nesmíte sportovci dávat najevo, že jeho problém je vlastně jen drobnost.

Sportovní medicína, a zejména ta kolem Dukly, má také svoje legendy. Znal jste například slavné lékaře Huberta Topinku, Břetislava Mináře nebo Miloše Trůbla?

Topinku už jsem znal jen z vyprávění a nesmrtelných historek. Doktora Trůbla jsem zažil jako sportovec. S Břetislavem Minářem jsme v době, kdy jsem se v ÚVN věnoval sportovní medicíně, byli partneři a přátelé.

Dnes jste spojován především s fotbalovou reprezentací a vedete i svazovou lékařskou komisi, ale léta jste působil v lyžování. Jak jste se k němu dostal?

Mým šéfem na oddělení sportovní medicíny byl Milan Jirásek, současný předseda ČOV. Na oddělení byla obrovská tradice funkčního vyšetření vytrvalostních sportů, tento výborný systém dokázali pozitivně využívat trenéři. Když později odešel na ortopedii, zdědil jsem po něm lyžování, včetně reprezentace. To mi bylo nějakých pětadvacet let. Pocházím z Vysočiny, takže lyže mi nikdy nebyly cizí. V té

době byli v reprezentaci hvězdy jako Henych, Faistavr, později Jarý, Šimon, Švanda, Korunka, Nyč, Benc, spolupracoval jsem i s Katkou Neumannovou. Absolvoval jsem šest zimních olympiád, od Lake Placid po Nagano, a dvánáct světových šampionátů. U lyží jsem skončil v roce 1998.

Byl jste u mnoha medailí. Někdy to je právě lékař, kdo pomůže udělat ten poslední krok, když má sportovec zdravotní problémy. Prý jste takhle pomohl krasobruslaři Sabovčíkovi k olympijskému bronzu v Sarajevu.

Od toho tam přeci doktor je, aby sportovci pomohl. Olympiády jsou kruté. Sportovec má třeba jedinou šanci za život. Někdy musíte jít na hranu medicíny. Sabovčíkovi jsem provedl punkci kolena před závodem. U fotbalu je to ještě častější. Před semifinále EURO 1996 mě v jednu hodinu v noci vzbudil trenér Dušan Uhrin, že Patrik Berger má teplotu. Do rána jsme to zvládli, a on mohl nastoupit. Dokonce pak kopal v rozstřelu penaltu. Na stejném šampionátu Thuram ošklivě trefil do hlavy Vládu Šmicra, vypadalo to zle. Ale dali jsme ho do hromady a zápas dohrál. Ne pokaždě se povede, že dáte sportovce „do kupy“, ale musíte mít čisté svědomí, že jste udělal maximum. Nikdy jsem ale nešel do rizika, kdy by bylo ohroženo zdraví sportovce.

Jací jsou sportovci pacienti?

Jak kteří. Atleti se hodně hlídají. Vynikající sprinter, mistr Evropy ve štafetě, Jirka Kynos byl vyhlášený mastičkář. Ten měl lépe vybavenou lékárnu než my. Práh bolesti atletů je ale

- 1/ Brankář Jaromír Blažek má problém. Starostlivě ho sleduje trenér reprezentace Karel Brückner (uprostřed), diagnózu určuje lékař Petr Krejčí.
- 2/ Pavel Nedvěd (zády) říká doktoru Krejčímu, trenéru Brücknerovi a spoluhráči Galáskovi, jak se po zranění cítí.
- 3/ Tomáš Ujfaluši dohrál. Zraněnému obránci pomáhá ze hřiště lékař Petr Krejčí.

u fotbalové reprezentace. To se neodmítá. Ale měl jsem z toho trochu obavu. Jako atleti jsme měli fotbalisty trochu za náfučky. Brzy jsem poznal, že to jsou normální kluci.

Prožíváte zápasy emotivně?

Bližím se ke dvěma stovkám reprezentačních utkání. Říkám si, že už bych to tak prožívat nemusel, ale to neumím. Zpívám hymnu, a když vyhrájeme, mám slzy v očích. Trpím na lavičce, když potřebujeme dát gól nebo bráníme.

Dával jste někdy prášky na uklidnění trenérovi?

Nejvíce nervózní byl Petr Rada, ten si sem tam něco pro uklidnění vzal.

Trenér Brückner působil jako velký morous...

Možná navenek, ale má obrovský smysl pro humor. Před utkáním s Itálií na mistrovství světa 2006 jsme šli na hřiště. Koller a Baroš byli zranění, mužstvo dost zdecimované. Italové už byli na lavičce. Brückner mi povídá, abych se koukl, kdo tam sedí. Já odpověděl, že Inzaghi a Del Piero. A on na to, že bychom je měli udělat na hostování. U nás by hráli, tady jen zahřívají lavičku. Humorných historek s ním jsou spousty.

Jak máte s kolegou u reprezentace rozdělené kompetence?

Jako internista mám na starost lékárnu a nemoci, traumatologické záležitosti má

na starost kolega ortoped. Je to ideální kombinace. Odborná vyšetření zajišťujeme hlavně v ÚVN. Co se týká vybírání na hřiště, střídáme se. S kolegou Jirkou Fouskem z ÚVN jsme si z legrace počítali, kolikrát kdo vyhrál zápas.

Máte svoje rituály?

Nikdy jsem si neobul jako první pravou tretru. To bych nešel na závod. Ve fotbale jsou rituály běžné. Já si rituálně balím svoji malou taštičku, kde mám ty nejdůležitější věci.

O doktoru Topinkovi šla legenda, že měl v kufříku karty a svačinu, co v něm máte vy?

Také jsem tu legendu slyšel. Karty určitě ne, ty s fotbalisty nehraju. Můj kufr ale sloužil jako hrací stůl. Mám ho normálně vybavený a v podpaží mám zmíněnou taštičku.

Pořád aktivně sportujete. Co děláte?

Sportuji celý život, ale už mám špatná kolena. Dvakrát za rok si zahrají fotbal za mužstvo lékařů ÚVN, už jsem se stáhl na levý okraj obrany. Můj vzor je Marek Jankulovský. Jednou dvakrát týdně si dám tenis. Na chalupě jezdím na kole, v zimě na lyžích.

K vám ale nechodí jen současní a bývalí sportovci.

Jsem moc rád, že ke mně chodí dál ti, které jsem ošetřoval přímo na sportovištích, a ten vztah a důvěra přesáhly daleko jejich sportovní kariéru. V ordinaci potkáte celé generace sportovců a nejen fotbalistů. Chodí ke mně například bývalý nejlepší házenkář na světě Václav Duda. Mým prominentním pacientem je legendární fotbalista Josef Masopust, ale jsou tu i zástupci dalších generací, například Luděk Macela, Petr Rada, Vráťá Lokvenc. Seznam sportovců by byl dlouhý. Velmi si vážím toho, že ke mně přivádějí i svoje ratolesti a rodiče. Vnímám to jako velkou důvěru a je to i naplnění mého celoživotního lékařského poslání. |

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková
a archiv Petra Krejčího

níž než u fotbalistů. Nejvýš ho mají ovšem hokejisté. Ti vydrží hodně.

Kdy jste vlastně přišel k fotbalu?

Léta se znám s Františkem Chvalovským, který se stal předsedou ČMFS. V roce 1995 mi nabídl práci

Sáňkařský veterán z Dukly Liberec František Halíř se letošním rokem, přesně 10. května, posunul mezi šedesátníky. V roce 1967 byl nominován do sáňkařské reprezentace a jezdil deset let. Na zimních olympijských hrách v Grenoblu 1968 byl naším nejmladším účastníkem. Startoval na pěti světových a třech evropských šampionátech v jednotlivcích i dvojicích. Na domácích soutěžích získal čtyři mistrovské tituly. V roce 1986 ukončil sportovní činnost. Po devatenácti letech znovu usedá na saně a začíná závodit. V 56 letech na mistrovství republiky 2006 ve Smržovce získává opět titul mistra „ve dvojkách“ a s partákem Kořínkem poráží kompletní českou olympijskou špičku před ZOH v Turíně. To ho nakopne. Pořizuje nové saně, vylepšuje, přebroušuje, maže a vydává se do rychlých drah veteránských šampionátů a Světových pohárů.

VETERÁN se řítí korytem

Sáňkařská sezona roku 2010 ve Smržovce při mistrovství republiky dělá historické změny v zápisech. Po dlouhých jedenácti letech získala Dukla Liberec v družstvech národní titul a srazila Smržovku z jejího výsostného postavení. K vítězství Dukly dopomohl i šedesátiletý František Halíř, který navíc při mistrovství regionu skončil hned za vítězným 49letým kreslířem Urbanem ze Smržovky. „Mně jely saně rychle a udělal jsem si zde, na 750 m dlouhé trati, osobní rekord – 38,411. Bylo to náročné, jak na přípravu saní, tak i pro mé tělo. Za dva dny dvanáct jízd, to bylo dost,“ potvrdil Halíř, který si z národního šampionátu odvezl kompletní sadu medailí: zlato v družstvech, stříbro v jednotlivcích a bronz ve dvojkách.

Hustě sněží, v Oberhofu za dva dny napadlo přes půl metru sněhu. Snížený start pro „starší“ sáňkaře 42. mistrovství světa vítá libereckého veterána Halíře. Tvrdě bojuje, řítí se ledovým korytem. Po dvou jízdách získává druhé místo, o jednu desetinku. Nechává ale za sebou i olympijského vítěze ze Sappora Zellera o osm desetin. Největší radost přichází ve dvojkách v kategorii 50–59 let. Poprvé jede s Richardem Nitschem a všechny ostatní poráží. A aby toho nebylo dost, sedá do saní smíšené dvojice s Verešovou a ve své kategorii (nad 60 let) vyhrávají! „Pomalou jsem ani nestačil přesedat do saní,“ spokojeně uzavírá pocity z mistrovství světa veteránů Halíř. Do letošní úspěšné sezony si ještě může připsat celkové druhé místo z pěti závodů Světového poháru.

V roce 1986 jste ukončil sportovní kariéru a za devatenáct let jste se na saně vrátil. Co vás k návratu přimělo?

Parta závodníků ze Smržovky mě přemluvila, abych s nimi odjel do Oberhofu na závody veteránů. Vyjel jsem tam dvě třetí místa a začalo mě to zase bavit. Po návratu jsem si sehnal lepší saně a začal jezdit v Čechách i s mladými. V roce 2006 jsem se zbláznil a přidal do přípravy i trénink. Teď se pravidelně účastním mistrovství ČR, veteránského mistrovství světa a závodů Světového poháru.

Co se za tu dobu, co jezdíte na saních, v tomto sportu změnilo?

Za ty čtyři mnou prožité generace sáňkařů se změnilo mnoho. Přešlo se z přírodní dráhy na chlazené ledové koryto, saně jsou dokonalejší, tím se zrychlila jízda až k 140 km/hod., a několikrát se vylepšila technika řízení. Nejdříve se řídilo řemenem umístěným vpředu a nohama, nyní se saně ovládají jenom tělem. Nohy se zapojují pouze v nejkrajnějším případě. Všechny metody jsem se musel naučit, i tu poslední nejušpurnější a nejpoužívanější, kdy se řídí ramenem, jen řemínky pro držení hlavy nepoužívám. |

2

Jak jste se dostal k sáňkařskému sportu?

Do školy v Oldřichově v Hájích, kam jsem chodil, přišel nový učitel Jirka Loukota, který jezdil v Liberci s kamarády na sáňkách. Ve škole dal dohromady partu 12 až 14letých dětí, které měly zájem o jízdu na sáňkách, a v roce 1964 založil sáňkařský oddíl při TJ Sokol Oldřichov. V lese jsme postavili dráhu asi 800 metrů dlouhou, v prodejně sportu koupili klasické saně, takové ty „ještědky“, a jezdilo se. To jsou moje první začátky. V tomtéž roce jsem pak vyhrál několik závodů. Úplně první byly „Zlatá přilba“ v Lázních Libverda a tu vítěznou přilbu, takový dřevěný klobouk, nyní muzejní kousek, mám stále uložený. Když pak měl o mě zájem liberecký oddíl Ještěd, koupil mi táta nové závodní saně za 1 700 korun. I díky nim jsem byl už v roce 1966 zařazen do reprezentace a za dva roky na zimní olympijské hry v Grenoblu.

**Text: Ivana Roháčková
Foto: archiv Františka Halíře**

- 1/ První závodní saně z roku 1964
- 2/ Na startu
- 3/ František Halíř se řítí korytem.

3

Ocenění bronzových lyžařů ze zimních olympijských her ministrem obrany Martinem Bartákem

červenec 1960

50 let JULISKÝ

červenec 2010